

POEME

Nicolae CORNESCIAN

**INFINITUL
INTERIOR**

**НУТРЯНА
НЕОСЯЖНІСТЬ**

Микола КОРНИЩАН

ПОЕМИ

NICOLAE CORNESCIAN

МИКОЛА КОРНИЩАН

**INFINITUL
INTERIOR**

**НУТРЯНА
НЕОСЯЖНІСТЬ**

P|O|E|M|E

П|О|Е|З|І|Я

Rugăciune către pietre

te gândești doar la ceea ce se întâmplă
întregind exteriorul
definit de eterul dens
confirmi claritatea suprafețelor suprapuse
cruci stele cu șase colțuri semiluni
marcând deschideri în care nu poți să pătrunzi
din cauza interstițiilor
cutezi totuși să atingi ceva
închegat în culori mate
ca un fel de crustă de văzduh
din cauza căreia nimeni nu vede altceva
decât ceea ce poate fi iluminat din exterior
din proximitatea mustind de ape lustrale
scăpărând sub straturi de umbră
unde găsești tot ce nu întâlnești nicăieri
întrucât acest interior
încă nu e ocupat în întregime de spațiu
necesar consfințirii concretului
destinat prezentului trăit
când intuiești
că tot în ce crezi a fi destul de posibil
s-ar putea întâmpla chiar și ție
mai ales că în aceste seri
în care știi că nu mai e nimic de făcut
te simți singură și aproape eternă
și aproape că nu mai lași nici o urmă
pe pământul știut
între rugii de zmeură de nuanța sângelui

Молитва до каменів

розмислюєш тільки про те що трапляється
доповняючи зовнішність
визначену густим ефіром
схвалюєш ясність накладних поверхонь
хрести зорі із шести кутами півмісяці
мітяти отвори в які не можеш уникнути
через інтерстиції
силкуєшся все ж торкнутися чогось
згуслого в матові кольори
наче кора повітря
через яку ніхто не бачить щось інше
чим те що може бути освітленим ззовні
із близькості що рясніє водами які очищують
майорять під пластами тіней
де находиш все що не вздріваєш аніде
тому що цей інтер'єр
ще не зайнятий сповна простором
потрібним підтвердженню конкретного
призначеного для прожитого сьогодення
коли допускаєш
що все в що віриш що є досить допустимим
могло б трапитися і з тобою
тим більше що цими вечорами
коли знаєш що вже не має чим зайнятися
відчуваєш себе самотньою та майже вічною
та майже що вже й не лишаєш жодного сліду
на знайомій землі
між корчами малини відтінку крові

în huceaguri amintite
ori pe drumuri ce duc pretutindeni
îndeosebi în suburbii în care
se celebrează cu toată pohfală
nașterea eternilor necunoscuți
când ceva esențial scapă logicii colective
iar în absența adevărului se acceptă
orice credință dătătoare de speranță
definită prin simboluri ce se rezumă
doar la niște platitudini
două linii intersectate perpendicular
două triunghiuri echilaterale
formând prin suprapunere un hexagon
o semilună
și asta e întreaga religie a omenirii
o scornitură în care se venerează periodic
doar cei care nu au fost văzuți niciodată
gândești în timp ce cumperi zmeură
și o cunună de spini de la o precupeață vârstnică
ceva ce e necesar consfințirii concretului
de prin apropieri mustind de ape lustrale
în acest loc ce nu a fost ocupat în întregime de spațiu
în această bazilică ridicată
în urma demolării unei vechi sinagogi
și care în scurt timp va fi dărâmată și ea
cum prevede proiectul vest-european
privitor la ridicarea mării moschei
tocmai în inima vaticanului
aici unde încă te mai gândești
doar la ceea ce se întâmplă
știind că ce a fost inventat în trecutul uitat
nu putea exista niciodată

в згаданих гаях
чи на дорогах що вводять поспіль
особливо в передмістя де
з усією славою святкується
народження довічних незнайомців
коли щось головне бракує сутнісній логіці
а в відсутність правди можна прийняти
будь-яку віру що роз'ятрює надію
визначену символами які підсумовуються
тільки до якихось банальностей
дві перпендикулярно пересічні лінії
два рівносторонні трикутники
формуючи шляхом співставлення шестикутник
півмісяць
і до цього зводиться вся релігія людства
витівка в якій періодично ухвалюються
тільки ті яких не бачили аніколи
помишляєш коли купуєш малини
і терновий вінець від літньої продавщиці
щось що є потрібним для підтвердження конкретного
в близькості що рясніє водами які очищують
в цій місці яке ще не було зайняте сповна простором
в цій базиліці побудованій
після знесення якоїсь старої синагоги
і яка невдовзі буде зруйнована і вона
як передбачає західноєвропейський проект
стосовний возведення маєстатичної мечеті
саме в серцевині ватикану
тут де ще розмірковуєш
тільки про те що трапляється
знаючи що те що було надумане в забутім минулім
не могло існувати аніколи

Ritualul vanității

în orele când suhoveiul amesteca cerul
cu hotarele depărtărilor
ei știau că tot ce persista
trebuia să se afle
într-o armonioasă coeziune
la fel ca și întregul univers în raport cu Pământul
și pământul celor uitați
când ceva dispărea pentru totdeauna
chiar dacă ei respectând adnotările străine
 trăiau după jurnale ținute de alții
săpau tuneluri înguste
la adâncimi de doi sau trei metri
le izolau cu zinc și le umpleau cu păcură
pregătindu-se pentru prezent
își aminteau tot ce credeau că putea fi altfel
dădeau foc întunericului subteran
doar pentru a-și înlesni intrarea în necunoscut
chiar și de aici
de pe suprafață
din scuarul cu forme de fum
precum arborii de care cândva
se puteau apropia și din care în prezent
nu s-a mai păstrat mai nimic chiar dacă ei
încercând să-și dea seama
ce anume se petrecea atunci
în parcuri improvizate reluau
partidele de șah din anul 1876
mutări notate și păstrate chiar și azi

Ритуал марноти

часами коли суховій змішував небо
з межами віддалей
вони знали що все те що існувало
повинно було знаходитись
у гармонічній взаємозалежності
подібно всьому всесвіту відносно Землі
та землі позабутих
коли щось щезало навічно
бодай вони цінуючи чужі анотації
жили за щоденниками інших
штикували тісні тунелі
на глибінях у два або й три метри
ізолювали їх цинком та сповнювали мазутом
підготовлюючись до теперішності
поминали усе те що гадали що могло бути інакшим
підпалювали підземельну пільму
тільки щоби спростити вхід у невідоме
навіть і звідсіля
з поверхні
з парку з кшталтами кіптяви
мов дерева до котрих колись-то
могли підійти і від яких нараз
вже не зісталось аніщо хоча вони
намагаючись роз'яснити
що саме траплялося тоді
в імпровізованих садах повторяли
партії в шахи з 1876-го року
ходи анотовані та збережені ще й зараз

doar pentru ei pentru cei care
nu mai suportau să-și audă numele
pe când încercau să deslușească
modul în care gândeau ceilalți
ca și cum respectiva tactică i-ar fi ajutat la
înțelegerea ideii că pentru menținerea
echilibrului imperios
tot ce exista trebuia să se afle
într-o perfectă interdependență
la fel ca și întregul univers în raport cu Pământul
cu pământul celor uitați
lut iluminat de focul din tuneluri subterane
foc menținut viu de toți jucătorii din parc
cei care săpau pasaje înguste
le izolau cu zinc și le umpleau cu petrol
știind că tu rămâneai veșnic vie
dacă adormeași doar în apă

тільки для них для тих котрі
вже не терпіли чути власного імені
коли наважувалися утямити
модальність завдяки якій думали інші
нібито належна тактика могла б допомогти їм
в з'ясуванні ідеї що для збереження
неодмінної рівноваги
все що існує повинно знаходитися
в ідеальній взаємозалежності
аналогічно цілому всесвіту відносно Землі
землі позабутих
глині освітленій вогнем з підземельних тунелів
вогнем збереженим живим всіма гравцями з парку
тими які копали вузькі тунелі
ізолювали їх цинком та сповнювали шмаровилом
знаючи що ти лишалася вічно живою
якщо засинала тільки в воді

Bărci cu sicrie

oglinzi sticle suprafețe reflectorizante
însă lumina făpturii tale traversa totul
căci după moarte trupul ți-a fost filtrat
printr-o imensă membrană electromagnetică
cu un scop clar
acela de a separa conștiința de materie
pentru că tot ce se păstra
se limita doar la impresia că locul tău
nu era niciodată aici
în acest ținut ale cărui hotare
se vedeau doar dinăuntru
de pe drumuri ce rămâneau fără urme
până spre seară
când îmbătrâneau toți acei copaci
care după arderea crengilor uscate
se îngropau în pământ
întrucât nu erau niciodată ai nimănui
nici măcar ai celor ce în timp ce săpau
te scrutau cu priviri mult prea transparente
de parcă desprinse de aerul amintit
îndepărtându-se de lumină
lăsând urme nisipii în spațiul în care
credeai că rămâneai suficient de aproape
de tot ce visai când gândeai că trăiești
când ignorai adevărata proveniență
bănuind că dincolo de margini
ar fi trebuit să fie altceva
decât ceea ce uitai tot mai mult

Човни з трунами

дзеркала скла відбивні поверхні
але світло твого ества переймало все
позаяк після смерті твоє тіло було фільтроване
крізь незмірну електромагнітну мембрану
з чіткою ціллю
відділити свідомість від матерії
тому що все те що зберігалось
зводилося тільки до враження що твоє місце
не було аніколи саме тут
в цім привіллї якого межі
можна було бачити тільки зсередини
зі шляхів що лишалися без слідів
аж до вечора
коли старіли всі ті дерева
котрі після спалення засохлих галузин
закопувались в землю
через те що не були аніколи нічії
навіть ані тих котрі під час копання
розглядували тебе надто прозірними поглядами
начебто відокремленими від згаданого повітря
віддаляючись від світла
полишаючи піщані сліди в просторі в яким
ти гадала що зоставалася удосталь близько
до всього чого снила коли думала що живеш
коли нехтувала правдиве походження
вважаючи що за рубіконами
повинно було б витати щось інше
чим те що ти забувала все більш

oglinzi și sticle ce nu mai reflectau mai nimic
din tot ce te-ar fi putut ajuta
să te recunoști
să înțelegi că și ceilalți erau asemenea ție
îngropând lemnul te eliberau de amintiri
îndeosebi acum
în acești ani fără viitor
când poate că nimic nu-ți mai aparține
în totalitate
fapt ce nu dovedea mai nimic
și nici nu se cerea să certifice
vreun anumit sens
dacă nu mai simțeați nici o lipsă
a ceva anume
ceva ce ar fi revenit la sine
întru totul schimbat
de nerecunoscut până când nu ar fi devenit
tocmai ce se cerea să fie
asemenea umbrei conturate de văzduhul închegat
ori întunericului scurs din depărtări
unde ajungea doar vântul
reflectat de oglinzi și de sticlă
atinsă de cei care
dorind să plece pentru totdeauna
plecau înspre orizont
spre apusul din care
aduse de ape mereu întunecate
soseau bărci cu sicrie
nici o urmă de lemn
nimic din ceea ce ar fi trebuit
să fie destul de real
atât de clar încât s-ar fi putut reflecta
pe orice netezime lichidă

дзеркала та скла які не відлискували майже нічого
з всього того що могло стати у пригоді
узнати себе
утямити що й інші були тобі подібні
закопуючи дерево ослобоняли тебе від споминів
осібно оттепер
цими роками без майбутнього
коли може що вже аніщо не належало тобі
повністю
факт який не доводив аніщо
та навіть і не потрібно було визнати
абиякий сенс
якщо ти не учувала ніякої недостачі
чогось окремого
того що могло повернутися до самого себе
зовсім мінливим
невпізнаним аж поки не стало б саме тим
чим повинно було бути
подібно тіні окресленій згуслим повітрям
або тьмі витеклій з віддалень
куди доносився тільки вітер
відбитий дзеркалами та склом
торканим тими які
охотячи відійти назавжди
відходили до горизонту
до заходу з якого
донесені повік темними водами
припливали човни з трунами
жодного сліду дерева
нічого з того що повинно було
бути доволі реальним
настільки чітким що могло б віддзеркалитись
на будь-якій рідинній гладкості

În care se vedeau chiar și ei
toți cei care întotdeauna
îți aminteau doar de tine
de cea care ai fi rămas chiar și acum
dacă arborii din adâncul oglinzilor
ar fi confirmat doar o simplă prezență
chiar dacă lumina făpturii tale
penetra toate reflexele
ca și cum locul tău n-ar fi fost niciodată aici
În acest ținut ale cărui granițe
se vedeau numai dinăuntru
de pe drumuri ce rămâneau fără urme
până spre seară
când îmbătrâneau toți copacii

в якій бачились навіть і вони
всі ті котрі постійно
нагадували тобі тільки тебе
ту якою ти могла зістатися навіть і зараз
якщо дерева з глибин дзеркал
засвідчили б тільки одну просту присутність
хоча осяння твого єства
пронизувало крізь всі відтворення
мовби твоє місце не було б аніколи саме тут
в цім призвіллі якого рубежі
можна було бачити тільки зсередини
з доріг що залишалися без слідів
аж до вечора
коли старіли усі дерева

Jurnalul din far

17 iulie 2053

aerul dizolvă luminile de prisos
decolorează câteva umbre
prinse în năvoadele
scoase din noianul apei
ca și cum în adâncimile plumburii
s-ar afla tot ce
n-ar trebui să existe
și-n acest timp
presupui știind că nu ți-e permis
să părăsești farul ce captează
lumina astrelor
din alte dimensiuni
o dispersează până la hatul
realității terestre
până la orizontul dincolo de care
începe ziua de mâine
viitorul altor depărtări
petrecut concomitent cu prezentul tău
în această clipă în care
ți se aduce un ciob de meteorit
scos din bezna mării și pesemne
desprins tocmai de astrul
al cărui luciu încă se mai cerne

Денник з маяка

17 липень 2053

повітря розчинює залишне сяво
знебарвлює декілька тіней
спійманих у нерети
витагнені з безміру води
нібито в темних глибинах
знаходилося би все те
чому не слідувало би існувати
і в цім часі
припускаєш знаючи що тобі не дозволено
покидати маяк який вловляє
світло зірок
з інших вимірів
розмаює його аж до межі
земної реальності
аж до обрїю за яким
розпочинає завтрашній день
майбутність інших віддалей
відбута воднораз з твоєю теперішністю
у цю мить в якій
тобі приносять скалку метеориту
витагненого з тьми моря та ймовірно
відірваного саме від зірки
блиск якої проціджується ще й зараз

prin imensa lentilă
înlocuind acoperișul arcadei
din care ți se permite
să vezi totul
să înțelegi că pretutindeni
ar trebui să fie cu totul altceva

21 iulie 2053

azi e tocmai acea zi
când nimic nu se mai ține minte
întrucât chiar de dimineață
însuși timpul se oprise pentru câteva ore
iar acum
în această vecie simulată
smuls de vânt
în geamul rămas închis
se cristalizează valul străvezimii marine
aproape casante
nisipul clepsidrelor sparte
marchează urmele pașilor tăi
ce se pierd în adâncul oglinzii
în fața căreia stai și vezi că
între tot ce există cu adevărat
și tot ce ar putea fi diferit
persistă prea mult gol
așijderea celui din interiorul umbrei tale
căpătând volum
contururi certe
și un fel de luciuri sticlos
util plutirilor line
ca prin apă golită de aer

крізь велетенську лінзу
що підмінює дах аркади
з якої тобі дозволено
бачити все
розуміти що повсюди
повинно би бути щось зовсім інше

21 липень 2053

сьогодні саме той день
коли вже не пам'ятається аніщо
через те що ще з ранку
сам час спинився на декілька годин
а зараз
у цій симульованій вічності
вирвана вітром
у вікні що зісталось зачиненим
кристалізується фаля морської прозорості
майже ламкої
пісок розбитих клепсидр
позначає сліди твоїх кроків
що щезають у брилах дзеркала
перед яким стоїш та бачиш що
між усім тим що існує насправжки
та тим що могло бути б іншим
зберігається надто пребагато порожнечі
схожої на нутро твоєї тіні
що здобуває об'єм
чіткі контури
та своєрідний скляний глянс
вигідний плавному плаванню
мов крізь випорожнену від повітря воду

prin acest spațiu transparent
în care nimeni nu se mai poate mișca
exceptându-i pe cei care
sfidând lipsa timpului
izbutesc să plece în larg
doar pentru a uita
doar pentru a muri

2 august 2053

pământul devine mai aspru
pe cărările celor ce abia de curând
s-au întors din apă
aici pe acest ostrov
unde viața dăinuie
doar în preajma oglinzilor
ce nu se vor sparge vreodată
unde încep orele
înserărilor menite
pentru a pregăti viitorul
și ceva ce știi că va fi doar așa
cum a fost și de alte dăți
doar aici
unde tot ce există capătă contur
doar în lumină
apare în locuri obișnuite
spre a conferi sens celorlalte prezențe
apropierii tale de oglindirea amurgului
de sticla geamului din far
repetând câteva scene
de pe malul cu drumuri de apă
închegată în sticlă
redând diferit totul

крізь цей прозорий простір
в яким ніхто вже не може ворушитися
за виїмком тих котрі
нехтуючи відсутність часу
можуть відходити в море
тільки щоби забути
тільки щоби померти

2 серпень 2053

земля стає твердішою
на стежках тих які зовсім недавно
повернулися з води
тут на цей острів
де життя триває
тільки поруч дзеркал
які не розіб'ються ніколи
де починають години
сутінків призначених для
підготування майбутнього
і щось що знаєш що буде тільки так
як було ще й іншим разом
тільки тут
де все те що існує набирає контурів
лишень при світлі
з'являється в звичайних місцях
аби придати сенс іншим присутностям
твоєму наближенню до відсвіту сутіней
до скла вікна з маяка
повторюючи декілька сцен
з берегів з дорогами з водою
яка гусне на склі
що відображає все зовсім інакше

de fiecare dată când
privind mereu același episod
te întrebi dacă n-ar fi fost mai bine
ca tot ce e tocmai așa
cum ar trebui să fie
ar fi fost altfel

13 august 2053

În zorii zilei valul scoate pe țărni
o formă de întuneric de mărime umană
ca și cum ar fi umbra cuiva
cu nisip sticlind în locul părului
și pene albastre
crescând drept din brațe
la fel ca la păsări ascunse-n fântâni
ascunse de cei care nu încetează
să caute râuri ce i-ar ajuta
să-și amintească cerul
stins pesemne în ochii ultimului înecat
acel străin care știa cine ești
venea și-ți dicta cum să scrii
despre ce nu știa nimeni
îți zicea că unele zile
nici măcar nu aparțin vieții tale
că dincolo de orizontul ce-l vezi
începe viitorul altora
petrecut concomitent cu prezentul tău
vorbea despre cei care pleacă în larg
doar pentru a muri
când sticla geamului din far
repetă aceleași scene
până în dimineața în care

щораз коли
безугавно розглядаючи той самий епізод
запитуєш себе чи не було би краще
якщо усе те що трапляється тільки так
як повинно би траплятися
відбувалося би інакше

13 серпень 2053

під ранок хвиля виносить на берег
форму тьми в людський розмір
начеб то була б чиясь тінь
з піском що скляніє замість волосся
та синім пір'ям
що росте прямо з рук
нібито в птахів прихованих у колодязях
схованих від тих котрі не спиняються
розшукувати ріки які допомогли би
згадати небо
погасле вірогідно в очах останнього втопленика
той чужак котрий знав ким ти є
учащав та диктував як тобі слід би писати
про все те що не знав аніхто
прорікав що деякі дні
навіть і не припадають твоєму життю
що за обрієм якого ти бачиш
починає майбутнє інших
відбуते водночас з твоєю теперішністю
говорив про тих які відходять у море
тільки щоби померти
коли скло вікна з маяка
повторює одні і ті ж сцени
аж до ранку в якім

constați că nu mai poți părăsi farul
că îți lipsește umbra
când suportând povara absenței
oricărui prezent
știi că dincolo de lumini
pline de aer policrom
nu există nici o altă lume

розумієш що уже не можеш покинути маяк
що тобі бракує твоя тінь
коли терплячи тягар відсутності
будь-якої теперішності
знаєш що за осянням
переповненим багатобарвним повітрям
не існує аніякого іншого світу

Țărutul dintre râuri

suntem aici
pe acest mal dintre două râuri
ce curg în sensuri contrare
aidoma cerului aproape fluid
divizat de ultimul zăgaz al văzutului
oglundindu-se în faliile
vântului sticlos
lipicios precum mireasma respirației tale

stăm pe pontonul de peste nisipul veșnic reavăn
mai alb noaptea decât în aceste ore
când urmărim vidul mult mai transparent
decât văzduhul vibrând prin toți porii de praf
și bucăți de umbre smulse din aripile
păsărilor de marmură
ce tremură în oglinzi agățate de crengile
mangrovelor înălțate din apă

suntem noi chiar dacă părem străini
într-un loc aproape real pe când încerci
să treci prin lumină ca printr-un abur metalic
unind cele două râuri
între care învăț să respir într-un alt ritm
visând la o lume în care
am putea trăi anii
celor care n-ar reuși să ne recunoască

Берег з-між рік

ми тут
на цім надбережжі з-між двох рік
що тичуть у супротивні напрями
подібно майже ліквідному небові
розділеному останнім бар'єром баченого
відсвічуючись в ущелинах
склянистого вітру
в'язкого мов пахілля твоїх подихів

стоїмо на понтоні з-понад повік воложистого піску
білішого ніччю чим цими часами
коли стежимо за пустотою більш прозорішою
чим повітря що вібрує всіма порами пиляки
та утинками тіней відірваних від крил
мармурових птиць
які тріпочуть у дзеркалах підвішених до гілок
мангрових дерев підіймаючись з води

це ж ми хоча й вздріваємося чужими
у майже реальнім місці коли стараєшся
пройти крізь світло мов крізь металеві випари
скріплюючи обидві ріки
між якими вчуся дихати в інший ритм
снячи про той світ у котрім
ми могли би звікувати роки
тих які не змогли би нас узнати

te închipui și te văd în același timp
întrupându-te din ceva viu
opac și aproape tangibil
din sferă inventând cerul dintre noi
unde va deasupra acestui mal
dintre două râuri
curgând în sensuri opuse

nu putem afla nimic din tot ce va fi
însă într-o singură secundă
putem schimba totul

chiar și-n acest oraș în care nimeni
nu poate ține minte rugăciunile

unde râul scoate din pământ un trup mort
îl poartă prin lumina vieții

până la cei care nu l-au întâlnit înainte
în aceste mahalale marginale
unde arborii cresc înăuntru

în case ce-și măresc suprafețele
ca și cum dincolo de limitele concretului
ar putea dăinui ceva mult mai clar
decât tot ce se vede acum
când gândim altfel

vedem altceva
vedem cum în tunelurile metroului
zboară porumbeii
chiar dacă alături mai e și altceva

я уявляю і бачу тебе одночасно
втілюючись з чогось живого
непрозорого та майже відчутного
з кіптяви що вигадує небозвід з-поміж нас
десь над цим прибережжям
з-між двох рік
текучих в протилежні напрямки

не можемо взнати нічого з того що буде
але за секунду
можемо змінити все

навіть і в цій місті в якому ніхто
не може тямувати молитви

де ріка виймає з землі мертве тіло
тягає його крізь світло життя

до тих котрі не стрівали його раніше
в цих маргінальних околах
де дерева зростають всередині

в житлах що збільшують власні призвілля
мовби за рубіконами конкретного
могло б існувати щось ясніше
за усе те що видно оттепер
коли думаємо інакше

бачимо щось інше
бачимо як в тунелях метро
літають голуби
хоча поруч знаходиться ще щось

ceva ce decolorează aerul dimprejur

atingând pământul salvăm realul
de ceea ce nu va fi niciodată
cât timp izbutim să închipuim
alte latențe

precum scenele petrecute într-o altă viață
amintite spontan
când privirile noastre întâlnesc
ceva de neatins

iar o umbră străină se întunecă
pe luciul sideral al Dâmboviței

ne trezim și nici nu mai știm
care din noi încă mai știe
că nu mai e celălalt

nu știm ce anume
din tot ce povestim
devine amintire și ce nu se întâmplă
în timp ce vorbim doar pentru ca nimeni
să nu înțeleagă că nu ne gândim la nimeni

traversăm strada ca să-i întrebăm pe alții
dacă nu știu un alt drum
mai puțin știut

ducând înspre locul întru totul necunoscut
plin de scări și afișe
lipite în grabă

щось що знебарвлює повітря з довкіл

торкаючись землі уберігаємо реальність
від того що не буде ніколи
тією порою в якій нам удається уявляти
інші потенції

мов сцени відбуті в іншій житті
згадані спонтанно
коли наші погляди перестрівають
щось що не можна торкнути

а чужа тінь темніє
на сидеричнім блиску Димбовіци

прокидаємося та вже й не знаємо
хто за нас ще знає
що вже не є іншим

не знаємо що саме
з того про що повідуємо
стає спомином та що не трапляється
коли говоримо тільки щоби ніхто
не утямив що не думаємо про нікого

переходимо вулицю щоби спитати в інших
чи не знають іншої дороги
менш знаної

яка веде до зовсім невідомого місця
переповненого сходами та афішами
приліпленими поквапом

pe când toate celelalte
rămân doar inventate

asemenea acestui oraș
atât de străin încât pare visat
de amândoi la fel
deja de câteva zile

коли все інше
залишається тільки вигаданим

мов це місто
настільки чужинське що здається наснитим
обома однаково
вже декілька днів

Muzeul Antipa

chiar și-n acest muzeu în care uneori
nu rămâne nimeni
și nu e nimic
acum aici sunt toți cei care cred că totul
ar trebui să semene
doar cu ceea ce cunosc deja

sclipiri ce plutesc imponderabil
culori infiltrate în vânt
tente deschise și privirile lor
tot mai clare

când ne roagă să le cedăm
o parte din aerul nostru

când ne spun cum se numesc
întinderilor nisipoase
dintre citadelele principale

ca și cum s-ar teme să afle
ceva marcant
cum ar fi spre exemplu faptul că
depărtarea din care venim
e plină de drumuri abandonate

că pe meleagurile noastre
nu se poate desluși mai nimic

Музей Антипа

навіть і в цім музеї в яким подеколи
не залишається ніхто
і немає нічого
зараз тут усі ті які вірять що усе
повинно подобати
тільки на те що пізнають уже

глянси що струмлять невагомо
обарвлення пронизані у вітрі
світлі вилиски та їхні погляди
дедалі чіткіші

коли просять нас щоби ми уступили їм
частку нашого повітря

коли кажуть нам як іменуються
піщані призвілля
з-між головних цитадель

мовбито боялись би дізнатись
про щось очевидне
як наприклад той факт що
віддаль з якої ми приїхали
переповнена покинутими путями

що в наших краях
не можна угледіти майже анічого

din ceea ce nu se încadrează
în fasoanele transparenței

așijderea acestui văzduh
în care persistă forme de foc viu
necesar luminii din visele celor care
noapte de noapte
inspiră același întuneric
identific pretutindeni

ei pricep doar o parte
din ce le divulgăm
în acest muzeu
în care găsim exponatele
celor asemenea lor

celor din alte ere
portul armele și uneltele folosite
toate aceste arhetipuri rămase încă vii
graiul lor fără consoane
respirații sacadate și sonuri stridente
ale inimilor bătând la unison
cu vâjâitul valurilor vibrând
în oglinzile din interior

între acești pereți ca de nisip sticlos
în prezența celor din prezent
cei care spre a se face înțeleși
scornesc cuvinte chiar și pentru ceea
ce nici nu există măcar

în astfel de seri precum cele de acum

з того що не уписується
в фасони прозорості

подібно на це повітря
в яким зберігаються форми живого вогню
потрібного сяйву зі снів тих котрі
щоночі
вдихають ту ж саму темряву
однакову поспіль

вони розуміють тільки частину
з того в чім зізнаємося
в цій музеї
в яким находимо експонати
їм подібні

тих з інших ер
одежу зброю та використані приладдя
усі ці архетипи що зісталися ще живими
їхня говірка без приголосних
уривкові подихи та проймаючі звуки
сердець що стукають в унісон
зі свистом фаль які вібрують
в свічадах зсередини

між цими стінами наче зі склянистого піску
в наявності тих з сьогодення
тих котрі щоби були зрозумілими
вигадують слова навіть і для того
що навіть і не існує

схожими вечорами на ці віднині

interminabile și radioase
pline de adieri ce aduc tăceri de pretutindeni

când urcăm treptele de marmură albă
intrăm în alte încăperi
ca în niște izolatoare cu amintiri bine păzite

suntem rugați să nu ne gândim la nimic
deoarece tot ce rămâne real pentru totdeauna
nu poate fi înțeles doar cu ajutorul
unor opinii vremelnice

de aceea ni se impune să păstrăm liniștea
să pășim doar pe porțiuni de întuneric
dintre rândurile reproducerilor
iluminate de undeva de sus

pentru ca nimic să nu lase impresia
că nu se încadrează doar în timpul său
cel de atunci
rămas același permanent

fotografiatul e interzis cu desăvârșire
întrucât datorită interferențelor inoportune
născând iluzii optice
s-ar putea obține alte imagini

a ceea ce nu a fost niciodată
dar putea genera altceva
ceva menit de a anula
tocmai timpul nostru

când pricepem doar o parte

nesкінчені та промінясті
повні повівань які приносять тишу з повсюди

коли підіймаємось сходами з білого мarmуру
входимо в інші поміщення
наче в якісь ізолятори з добре охоронними спогадами

нас просять щоби ми не думали ані про що
тому що усе те що вдержується реальним навечно
не може бути зрозумілим тільки за сприянням
усяких дочасних здогадів

отому від нас вимагається щоби ми додержувалися мовчанки
щоби крокували тільки площинами птьми
з-між рядів відтворень
висвітлених відкілясь звисока

щоби аніщо не залишило враження
що не уписується тільки в свій час
той відтоді
позосталий однаковим постійно

фотографування строго заборонене
через те що завдяки несумісним інтерференціям
утворюючи оптичні ілюзії
можна би одержати інші відбитки

того що не було ніколи
але могло згенерувати щось інше
щось призначене скасувати
саме наш час

коли уловлюємо тільки частину

din ceea ce ne amintește
de posibilități tot mai reale

ale unui viitor inevitabil

trăim senzația aceea
de o totală înstrăinare
de tot ce include întreaga împrejurime
din care pare că dispare
o parte din spațiu

și chiar bănuim că nu suntem noi
cei care încă mai speră
își doresc și așteaptă
să se facă târziu

pesemne că în ochii celorlalți
părem cu totul alții
mai ales că și noi înșine
părăsind muzeul
știm că nu cunoaștem mai nimic
din acel timp în care nu existam

când alții în locul nostru
râvneau să fie altundeva
în alți ani și în alte seri
poate chiar și în cele de acum

când în prezența mea
simt că te simți altcineva
privești în depărtare
dincolo de marginea celor văzute

з того що нагадує нам
чим більш реальніші можливості

неодмінного прийдешнього

живемо те дивне відчуття
повне відчуження
від всього того що облягає все оточення
з якого здається що зникає
частина простору

підозрюємо що це вже не ми
ті котрі ще сподіваються
бажають та чекають
щоби було вже пізно

вірогідно що в очах інших
ввижаємося зовсім іншими
тим паче що і ми самі
покидаючи музей
знаємо що не пізнаємо майже анічого
з того часу в яким не існували

коли інші замість нас
бажали бути десь інде
в інших роках та в інших вечорах
може і в цих відтепер

коли в моїй присутності
відчуваю що відчуваєш себе іншою
зазираєш в даль
за грані баченого

ca și cum tocmai acolo
ar putea exista un alt timp

ca și cum m-aș putea afla și eu
în acea lumină
conferind alte forme
realului destul de probabil

lipsit de prezent
însă plin de aer ce ne ajută să ne vedem
să înțelegem că cei de aici
poate că nici nu mai suntem noi

în acest oraș în care totul se schimbă
tot timpul

în aceste ore ale asfințitului
când zeci de umbre străine
trec alături și tac
iar în muzeul închis peste noapte

nu mai rămâne nimeni
nu mai e nimic

мовбито саме там
міг існувати би інший час

начебто там міг би знаходитися і я
в тім сьайві
наділяючи інші форми
задосить можливій реальності

позбавленій теперішності
але повній повітря що помагає нам бачитися
розуміти що ті відсіль
може вже й не ми

в цім місті в яким
усе змінюється постійно

цими годинами сутіней
коли десятки чужих тіней
проходять поруч та мовчать
а в закритім на ніч музеї

вже не лишається анікого
нема ніщо

Spațiul trecutului interminabil

din pricina pământului cei de aici
nu pot părăsi perimetrul acestui oraș

În corpul lor crește ceva ce rezonază
cu pietrele și apa apropiilor
ceva ce îi ține mereu în acest ținut aproape uitat
situat între hotarele revărsării
realităților excedentare

Între limite încadrate în lumini
ce smulg din beznă doar nuanțe închise
necesare contrastului util evidențierilor clare
indispensabile separării luciului din privirile lor
de sticla oglinzilor
pe care se scurge ceva transparent
ceva ce polizează suprafețele reflectorizante

când știi că nu pot pleca
cât timp alții îi închipuie tocmai în aceste seri
în care devin tot mai vii

trec prin ceața rămasă imortalizată
între vitrinele pline de cer și ceva
ce nu amintește nimic
ce nu s-a văzut încă nicăieri

Привілля протяжного минулого

із-за землі ті звідсіля
не можуть покинути периметр цього міста

в їхнім тілі пронизує щось що резонує
з камінням та водою околиць
щось що повік придержує їх в цім майже забутім місці
розташованім між рубіконами витікань
надлишкових реалій

між межами вписаними в освітлення
що випручують із тьми тільки темні тони
потрібні контрасту корисному чітким ствердженням
необхідні розділенню сяянню з їхніх поглядів
від скла дзеркал
якими плине щось прозоре
щось що полірує відбивні поверхні

коли знають що не можуть відходити
коли інші домислюють самі ці вечори
якими стають чимдалі живими

проходять крізь туман що заляк
між вітринами повними неба та чогось
що не нагадує аніщо
що не уздрівалося ще аніде

știu că îmbătrânesc deoarece simt cum în inimă
îi înțepă ceva sticlos

sunt primii rizomi de pământ
crescând înăuntrul lor asemenea tentaculelor
ce ar trebui să-i lege pentru totdeauna de acest loc
unde acum aproape că se văd pe ei înșiși
ca în visul în care își recunosc chipul

într-o poză veche
lipită pe o placă de marmură neagră
pe care mai e gravat și numele lor
ori nume străine
ce nu și-l mai pot aminti nicidecum
tocmai în acest ținut
unde pământul e doar piatră

unde nu sunt copaci și nici flori nu cresc
în perspective dintre case

unde cei care nu au ieșit niciodată de aici
nu știu care e culoarea ierbii

cunosc doar cenușii cerului ca de spuză
asemenea stratului protector
acoperind peisajele tartrice
realizate în tonuri împâclite

doar pentru ca nimeni
să nu-și mai poată aminti nimic

cum ar fi spațiul trecutului destul de posibil
păsări visate la începutul vieții

знають що старіють тому що учувають як в серцях
жалить щось склянисте

це перші зародки землі
проростаючи в них всередині подібно щупальцям
які повинні би сумістити їх назовсім з цим місцем
де тепер майже зрять самих себе
наче в сні в котрім узнають власне обличчя

на старій світлині
приліпленій до плити чорного мarmуру
на котрій гравіроване ще й їхнє ім'я
або чужі імена
яких не можуть нагадати аніяк
саме в цім привіллі
де земля тільки камінь

де немає дерев та не ростуть ані квіти
на чистинах з-між домів

де ті які ніколи не виборсувалися звідси
не знають якого кольору трава

спізнають тільки сірість неба мов спуз
схожий на захисний шар
прикриваючи пейзажі винного каменю
здійснені в темних тонах

тільки щоби ніхто
вже не міг б пригадати аніщо

як наприклад привілля доволі можливого минулого
птахи присниті на початку життя

ori toți cei care s-au înstrăinat într-atât de mult
încât numele lor nu mai poate fi asociat
cu nimic evident

nici măcar cu nuanțele tremurânde
ale vântului înflorind în luminile înserării
și nici cu monumentele din piața centrală
desprinse parcă de propriile contururi
când luciul apei marcând orizontul
începe să se întetească
iar în aer se infiltrează ceva ca dintr-o altă viață

un fel de transparență menită de a dilua
privirile celor ce nu cunosc tonuri stridente
și nici formele irepetabile ale arborilor și florilor

recunosc doar ceea ce văd
tot ce ocupă apropierea doar pentru a compune
ce e necesar confirmării prezenței eterne
în timp ce știu că în această absență de culori vii
în această piatră fără margini de sub picioarele lor
nu mai poate fi îngropat nimeni niciodată

або всі ті котрі відчужились аж так сильно
що їхнє ім'я вже не можна асоціювати
з нічим явним

навіть ані з трепетними відтінками
вітрів що квітнуть в саявах сутінків
та ані з пам'ятниками з центрального ринку
відірваними майже від власних контурів
коли блиск води що окреслює обрій
починає густішати
а в повітря пронизується щось мов з іншого життя

особлива прозорість придатна розбавити
погляди тих котрі не пізнають проймаючі тональності
та ані неповторні форми дерев та квітів

узнають тільки те що бачать
все що займає країни тільки щоби утворити
те що є потрібне ствердженню одвічної наявності
коли знають що в цій відсутності живих кольорів
в цім безкраім камені з-під їхніх ніг
вже не може бути похований аніхто аніколи

Tunelul cu fluturi

e ceva viu în tot ce se schimbă
e ceva criptic și mereu străin

e ceea ce crezi când îmi spui că vom ajunge
să cunoaștem o parte însemnată din acest labirint
de râuri deviate și pereți de lemn
ce cresc peste zi
în aceste lande fără arbori ori culori osebite
unde tot ce vedem nu mai seamănă cu nimic
iar lumina arșiței decolorează chiar și privirile
celor care tot mai des ne confundă cu alții

ne spun să așteptăm până când
marginea albastră a orizontului
va căpăta nuanța stridentă a apei
zic că cerul atunci devine mai neted
iar apusul se stabilește în conformitate cu
sensul zborului albiștelor de august
într-un târziu desprinzându-se chiar și de culorile luciului
chiar și acum când totul se îndreaptă înspre cu totul altceva
spre ceea ce urmează să devină asemenea zefirului
căpătând forme concrete în cartierele-n care
uneori pare că mijește ceva cu margini arse
ca un fel de aripi conturate în neguri întâlnite pe alocuri
dezgropate din adâncimile pământului din parcurile periferice

dar dacă vreți să ajungeți de cealaltă parte ne îndrumă ei

Тунель з метеликами

є щось живе у всім що змінюється
є щось потайне та повік побічне

є те у що віриш коли кажеш що нам вдасться
впізнати вагому частину цього лабіринту
відвернутих річок та дерев'яних пристінків
що ростуть через день
в цих пустошах без дерев або розмаїтих кольорів
де усе те що ми бачимо вже не подобає нінащо
а сяйво спеки обезбарвлює навіть і погляди
тих котрі чимдалі частіше плутають нас з іншими

кажуть щоби ми чекали покіль
синій край горизонту
добуде терпкий відтінок води
прорікають що небо тоді стає гладкішим
а захід установлюється адекватно
сенсові польоту серпневих лускокрилих
удосталь пізно відділяючись майже і від кольорів блиску
навіть і зараз коли вже все прямує до чогось зовсім іншого
до того що слідує стати подібно зефіру
дістаючи конкретні форми в тих округах в яких
часами мариться що мерехтить щось зі згорілими пругами
мовби якісь крила оконтуровані в темнотах зустрітих місцями
викопаних з глибів землі з периферійних парків

але якщо прагнете дійти на інший бік наводять вони

ne mai amintim vorbele lor
pe drumul înspre ceea ce credeți că ar putea fi altfel
decât tot ce vă puteți închipui
vă recomandăm să vizitați și tunelul cu fluturi
pentru că e ceva viu în acea pustietate
și ceva străin ca dintr-o altă lume vă face să înțelegeți
că tocmai într-acolo o viață întreagă
ne îndreptăm cu toții

acolo unde nimic nu e așa cum ar trebui să fie
nici măcar gândul că totul ar putea fi altfel
nu mai schimbă nimic
în schimb altceva devine mult mai clar
decât tot ce nu se vede
dar se bănuiește a fi diferit
de tot ce se știe deja
întrucât nimic nu e așa cum ar trebui să fie
în cazul în care s-ar încerca cu totul altceva
ori măcar de s-ar continua
fără nici o intervenție
menită de a denatura cursul firesc al evenimentelor
când cele esențiale
n-ar trebui să se schimbe în nici un caz
nici atunci când nimic nu mai e tocmai așa cum ar trebui să fie
și nici în clipele-n care aproape că nu se mai întâmplă nimic
exceptând desigur persistentele presupuneri
că în alte circumstanțe
totul ar putea fi într-un altfel

va trebui totuși să vă opriți
de partea potrivită a râului subteran
în locul în care pietrele fără umbre nu vor mai fi îngropate în nisip
doar ca să vă puteți aminti de cealaltă lume

ще припоминаємо їхні слова
дорогою до того що помишляєте що могло бути б іншим
чим все те що ви можете уявити
рекомендуємо вам відвідати ще й тунель з метеликами
тому що існує щось живе в тій пустелі
та щось чужинське мов з іншого світу зобов'яже вас зрозуміти
що саме отуди аж ціле життя
прямуємо всі

там де ніщо не є таким яким слідувало би бути
навіть ані гадка що все могло бути би іншим
не змінює анічого
замість цього щось інше стає більш чіткішим
чим все те що не видно
але припускається що могло б бути зовсім інакшим
від всього того що пізнається вже
тому що ніщо не є таким яким слідувало би бути
якщо пробувалося би щось зовсім інше
чи якнайменше коли б продовжувалося
без жодного вторгнення
дотепного спотворити звичайну течію подій
коли те що є головним
не повинно би змінитися ні при якій пригоді
ані тоді коли ніщо не є таким яким слідувало би бути
та ані митями коли вже не відбувається анічого
усуваючи вочевидь настійливі здогади
що за інших обставин
все могло бути б зовсім іншим

все ж ви повинні будете зупинитися
на належній стороні підземної ріки
в місці в якому каміння без тіней вже не будуть закопані в пісок
тільки щоби ви змогли згадати той інший світ

ca de ceva în care nimic nu durează mai mult decât amintirea
fluturii atunci vor miroși a suflete
asemenea teilor înflorind în grădinile-n care
veți reuși să ajungeți
dacă veți străbate tunelul
și nici nu veți înțelege dacă e cer vidul de deasupra
ori de-i doar apă despărțind necuprinsul din adânc
de spațiul limitat al vieții
cel de sus
unde în aceste ore ce se pierd pentru totdeauna
circulă tramvaie cu călugări ce o dată la trei zile
duc acvarii cu molii dintr-o mănăstire în alta
sigur că și voi
doar călătorind veți putea deosebi adevărul de iluzii
orizontul desprins de marginile perceptibile ale înaltului
se va apropia pe măsură ce veți înainta tot mai mult
va fi plin de nuanțe evanescente
aidoma cristalelor de rouă păstrate
în goluri de aer din apă

ne mai spun ei când trenul M2 ajunge fără întârziere
ușile se deschid eliberând dinăuntru izuri nepământene
și ceva ca un fel de boare
înlocuind văzduhul realității apropiate
însă nu iese nimeni
nimeni nu mai coboară în stația Piața Unirii
aici unde dacă am dovedi mai multă vigilență
am putea lua trenul spre Dristor
dar pentru că mai avem timp
și pentru că vrem să ajungem
chiar și în locul din care timpul absentează
urcăm numaidecât
ne așezăm pe scaune acoperite cu frunze

як те де ніщо не триває більше чим пам'ять
метелики тоді пахнутьмуть мов душі
подібно липам що цвістимуть в скверах в котрі
вам вдасться ввійти
якщо уникнете тунель
та навіть і не утяміте чи є небом пустота згори
чи тільки водою відділяючою безмежжя глибин
від обмеженого простору життя
того зверху
де цими часами що зникають назавжди
курсують трамваї з монахами котрі раз в три дні
носять акваріуми з молями з одного монастиря в інший
розуміється що й ви
тільки мандруючи зможете відрізнити правду від ілюзій
горизонт відокремлений від видимих країв висоти
наблизиться водночас з вашим зближенням
буде переповнений хлипкими нюансами
подібно кришталям роси збереженої
в повітряних порожнецах з води

ще кажуть вони коли потяг M2 під'їжджає без запізнення
двері відчиняються визволяючи зсередини неземні припахи
та щось на кшталт повіу
замінюючи повітря близької реальності
але не виходить ніхто
ніхто вже не сходить на станції Площа Єдності
тут де коли були б більш уважними
могли б взяти поїзд на Дрістор
але через те що в нас ще лишається обмаль часу
та через те що хочемо доїхати
навіть і до місця з якого час бракує
входимо негайно
присідаємо на стільці покриті листям

auzim vocea crainicei anunțând oprirea definitivă

atenție

se închid ușile

urmează tunelul cu fluturi

cu peroane pe ambele părți

чуємо голос дикторки повідомляючи остаточну зупинку

увага

двері зачиняються

слідуює тунель з метеликами

з перонами на обох боках

Veritabila veracitate

pozezi din tren
folosești zoomul de 40x

undeva după cotitură
la o distanță de 1,3 km
cum indică display-ul aparatului foto
surprinzi în detaliu silueta femeii
îmbrăcate în alb
întinse între șine

lăsând impresia că din peisajul
acestei realități
se scurg deja toți pigmentii
obligându-te să crezi că în asemenea locuri
nimeni nu poate muri în orele asfințitului
chiar dacă pe sticla geamului
cerul tremură tot mai intens

cu toate că în planurile îndepărtate
uneori îi surprinzi și pe cei care
pentru a găsi ieșirea
întotdeauna se îndreaptă
înspre cu totul alte direcții

născând senzația că și tu
în aceste câteva momente rămase
până la planare deasupra siluetei

Справжня дійсність

фотографуєш з поїзда
користаєш зум 40x

десь за поворотом
на відстані в 1,3 км
як указує дисплей фотоапарата
помічаєш у деталях силует жінки
одягненої в біле
лежачої поміж рейками

оставляючи враження що з пейзажу
цієї реальності
стікають вже усі пігменти
велячи вірити що в схожих місцях
ніхто не може померти в години померків
хоча на склі вікна
небо тремтить дедалі інтенсивніше

хоча в дальніх планах
іноді вбачаєш і тих котрі
щоби винайти вихід
завжди прямують
в зовсім інші скерованості

зумовлюючи враження що і ти
в ці декілька моменти що залишилися
до пошугу понад силуетом

ar trebui să încerci să te eliberezi
din acest interior brăzdând nemărginirea

să încerci să crezi că exiști
undeva în altă parte
îndeosebi în aceste clipe fatidice
când pozând ascuți în căștile telefonului
radio Sinaia:

puternicul cutremur de pământ
din această dimineață
a afectat doar cimitirul periferic
spintecat de calea ferată

în aceste înserări de august
când pare că mă aștepți aici dintotdeauna
lumina eliberează pietrele drumului
din întunericul adâncului uscat
și aproape fărămicios

din gropi golite de apă
unde rădăcinile încep să se miște
iar arinii de pe domeniul regal
devin fum amestecat cu umbre

chiar între noi
în acest rediu cu liziere mereu schimbătoare
arzând și topindu-se
ca ceva inert și inerent

devenind tocmai acea boială
ce nu mai permite să văd aerul

повинен би попробувати визволитися
з цього інтер'єру борознячи безкрайність

повинен би попробувати вірити що існуєш
десь в іншому місці
зокрема цими доленосними моментами
коли фотографуючи слухаєш в навушниках телефону
радіо Сіная:

сильний землетрус
з цього ранку
здавав шкоди тільки периферійному гробовищу
розсіченому залізницею

цими серпневими надвечір'ями
коли здається що чекаєш мене отут одвічно
освітлення ослобоняє каміння доріг
з тьми просохлих глибин
та майже сипких

з баур спорожнілих від води
де коріння починає сунутися
а вільхи з королівських просторів
стають димом змішаним з тінями

навіть і між нами
в цім борі з завжди мінливими краями
паленіючи та розтоплюючись
наче щось інертне та питоме

стаючи саме тією барвою
яка вже не допускає бачити повітря

de deasupra pâraielor înnădite cu sclipiri

chiar în preajma ta
închipuind tot ce privesc
în timp ce strămuți frânturi de realități rămase
după tiparele din poze de anul trecut

de parcă nu s-ar întâmpla nimic important
ca și cum aș vedea pentru prima dată
tot ce închipui mereu
evit să cred că sunt tocmai aici
că ești alături

între aceste umbre tectonice
și roci multicolore
aranjate după tiparele hărților
străine de tot ce cunoști
ce accept a fi încă real

destul de posibil
între aceste râuri ca de rouă
demarcând perimetrul ploii
în acest timp în care se uită esențialul

chiar dacă simt că totul se întâmplă cu adevărat
și chiar de vezi că oglinzile din camera de hotel
absorb reflexele rămase încă din timpul nopții
lumini devenind arama ce încadrează

reclamele aluzive de peste drum
aripi de ardezie arsă
aparținând pesemne statuetelor

з-понад потоків зав'язаних лиском

саме поруч тебе
домислюючи усе те що розглядаю
коли переміщуєш уступи позostalої реальності
за кшталтом з фотознімків з минулого року

мов би й не трапилось нічого вагомого
наче бачив би вперше
усе те що уявляєш повсякчас
ухиляюсь вірити що я саме тут
що ти побіля

між цими тектонічними тінями
та розмаїтим камінням
розташованим за взірцем карт
чужих за все те що пізнаєш
що приймаю що є ще реальним

досить допустимим
між цими ріками мов з роси
розмежовуючи периметр дощу
в цім часі в яким забувається сутне

хоча й відчуваю що усе видається насправжки
та хоча й бачиш що дзеркала з покою готелю
поглинають відбиття що залишилися ще з ночі
світла стаючи міддю яка оторочує

езопівські реклами через дорогу
крила обвуглілого шиферу
приналежного вірогідно статуеткам

ce păreau cândva îngeri
ori vreo altă scornire aberantă

mixtiune ilară între silueta bărbatului
coborând scara de cupru în canalul Digi
și a ciorii gigantice țășnind dintre cabluri
scurtcircuitate din cauza întunericii umede

elibărând contururi aproape metalice
necesare orașului prin care
urmează să mă perind
ca prin tot ce nu se cunoaște
ce nu se va putea aminti niciodată
și nici nu se va înțelege

asemenea vorbelor tale
mărturisirii că și tu ai visat cum visam
tot ce urmează să vedem pentru prima dată
chiar și pe sticla oglinzii care acum
când cablajele au fost spoite
reflectă adevărata realitate

și o parte din tot ce închipui
în timp ce înaintăm prin lumina zilei
până când pătrundem în cea a nopții
de aceeași intensitate
ca și cum niciodată nu s-ar întâmpla
nimic deosebit

spui că ar trebui să te urmez
chiar și de cealaltă parte
unde cultivatorii de culori ireale

що здавались колись-то янголами
або іншою цинічною витівкою

кумедним переплетом силуети людини
яка опускається мідною драбиною в канал Діджі
та громіздкого крука що випорснув з-поміж кабелів
які призвели до короткого замикання через воложисту тьму

визволили майже металеві контури
доконечні місту в якому
я тинятиму
мов у всіх тім чого не пізнається
що не можна буде пригадати аніколи
та навіть і не зрозуміти

подібно твоїм слезезуванням
зізнанням що й ти снила як я снів
все те що ми будемо бачити вперше
навіть і на склі дзеркала яке зараз
коли джгути були вже заліплені
зображають справжню реальність

та частку того що ти прозираєш
коли просуваємося крізь денне світло
аж покінь не входимо в нічне
тієї ж інтенсивності
начебто ніколи не трапилося б
анічого особливого

кажеш що я повинен би слідувати за тобою
нехай і по той бік
де культиватори ірреальних кольорів

vând fructe pe marginea drumului
ce se cufundă tot mai adânc
în intensitatea luminii de nuanța zmeurei

chiar și în toiul zilei
când ezităm să credem
că între acești copaci incandescenti
ar fi posibilă chiar și cea mai neînsemnată
pâlpâire de umbră
în aceste sclipiri limpezind apropierea
ca și cum însuși cerul și-ar revărsa
marginile sale între lizierele acestei braniști
pulsând prin toate nuanțele
de un verde veșnic viu
în privirile noastre tot mai clare
ce aproape că pot fi văzute
ca ceva radiant

chiar și în ochii celorlalți
în care persistă
aceeași transparență străfulgerătoare
decupând parcă o altă lume
din Brașovul văzut

spui că doar necunoscutul
ne ademenește să mergem mai departe
dincolo de oglinzi și sticle
în care precum pe suprafața vreunui stamn
încheagă chiar și cerul
cel din amintirile celor care
după incinerare doresc să devină vânt

pentru că nici focul nu arde fără aer

продають фрукти на краю дороги
яка поринає все більше
в інтенсивність світла відтінку малини

навіть і ополудні
коли вагаємось вірити
що між цими палаючими деревами
було б допустимим навіть і незначне
мерехтіння тіні
в цих проблисках ополячуючи близькості
мовбито саме небо вилило б
свої краї поміж узлісся цих борів
пульсуючих всіма нюансами
вічно живого зеленого
в наших дедалі чіткіших поглядах
яких навіть можна примітити
як щось промінне

навіть і в очах інших
в яких зберігається
та ж блискуча прозорість
вирізуючи майже інший світ
з баченого Брашова

кажеш що тільки непізнане
заманує нас іти далі
за дзеркала та скло
де мов на поверхні якогось озера
згущає навіть і небо
те зі споминів тих які
після спалювання охотять стати вітром

через те що ані вогонь не горить без атмосфери

pământul se face tartru
iar apa nu curge dacă din râu
lipsesc curenții de văzduh

spui că doar lumina menține totul
într-un echilibru perfect

de aceea ar trebui să iscodim
să nu ignorăm tot ce e
doar așa cum ar trebui să fie

spui că ar trebui să încerc să te urmez
de cealaltă parte
unde cultivatorii de culori nereale
adună verdele veșnic viu
de pe frunzele zmeurei
chiar și acum
când ne oprim pentru o clipă
doar ca să ne amintim
că suntem încă aici

suntem vii
cu toate că lăstarii incandescenti
de pe marginea drumului
își abandonează umbrele tot mai grele
acestui râu ce le poartă răsfârngerile
dincolo de acest oraș
și de această lume

înspre focul creștând linia orizontului
de cealaltă parte a cerului
plin de luciul apei
și de nori de fum

земля стає винним каменем
а вода не тече якщо з ріки
бракують струми повітря

кажеш що тільки світло затримує все
в досконалій рівновазі

саме отому нам треба б пробувати
не ігнорувати все те що є
тільки таким яким потрібно щоби було

кажеш що мені треба б слідувати за тобою
по той бік
де культиватори нереальних кольорів
збирають вічно живе зелене
з листків малини
навіть і зараз
коли зупиняємося на мить
тільки щоби згадати
що ми ще отут

ми живі
хоча палаючі галузки
з краю дороги
віддають дедалі важкі тіні
цій ріці яка пиряє їхнє відбиття
поза це місто
та цей світ

до вогню що зарубує лінію горизонту
по тім боці неба
повного блиску води
та димових хмар

Toți cei care ar fi putut exista

Întotdeauna așteptau să survină ceva
de parcă încercau să se lepede de veleatul
ultimului an dintr-o posibilă viață
își pregăteau morminte
știind că le lipseau
destul de multe ore spre a-și aminti totul
întocmai așa cum a fost
sesizând că era prea târziu
pentru altceva
cât timp nu încetau să creadă
că s-au născut deja

rătăceau printre cei care nu îi vedeau
umbrind văzduhul tot mai dens
în care nu izbuteau să respire
chiar dacă vântul dimprejurul lor
muta arborii și potecile
marcate cu pietre albastre
iar apa eliberată din adânc
se înălța chiar deasupra privirilor

cerul în asemenea ore devenea diafan
asemenea ochilor celor care
ar fi putut exista
dacă ceilalți nu ar fi ocupat
toate împrejurimile
pline de copaci și râuri amestecând culorile
aduse din alte depărtări

Uși ti які могли існувати

повік чекали щоби трапилось щось
мовбито наважилися відректися долі
останнього року з вірогідного життя
приладнували власні могили
відаючи що їм бракувало
удосталь багато годин щоби згадати все
саме таким яким воно було
помічаючи що було вже надмір пізно
для чогось іншого
позаяк не переставали вірити
що народилися вже

блукали поміж тими котрі не бачили їх
отінюючи чим більш густіше повітря
в яким не могли дихати
хоча вітер з навколо них
пересував дерева та стезі
позначені синявим камінням
а визволена з глибин вода
знімалася навіть понад поглядами

небо в схожі години ставало прозорим
як очі тих які
могли існувати
якщо інші не зайняли б
всі окраїни
повні дерев та рік змішуючи кольори
принесені з інших віддалень

ca dintr-o altă lume
ori chiar din neant
din orașele lor ruinate și uitate
ca niște poze îngropate
în cimitirul muzeului de artă medievală

găsite de ceilalți
retușate și expuse
doar pentru a ademeni spre nicăieri
spre eternul redat
printr-o multitudine de absențe
păduri arse
fluvii retrase în adâncul teritoriilor
demarcate de pietre albastre
câteva oglinzi umplute cu un cer pustiu

văzute de ceilalți și de cei fără nume
de toți care pozau aceste fotografii
doar pentru a înțelege că unele spații
multiplicate la infinit
nu aparțineau realității
și nici timpului mereu trecător

acestor înserări când și ei
își doreau să existe
să se știe prezenți doar pentru a-și aminti
propriile nume
străzile orașelor populate de ceilalți
și o parte din tot ce ar putea fi posibil
dacă într-o ultimă noapte
așteptând să se întâmple ceva decisiv
un străin oarecare ar îndrăzni să-și închipuie
că n-a existat niciodată

мов з іншого світу
або навіть з безодні
з їхніх міст зруйнованих та забутих
мов якісь фотографії закопані
на цвинтарі музею середньовічного мистецтва

знайдені іншими
відретушовані та експоновані
тільки щоби заманювати аніде
у вічність змальовану
безліком відсутностей
згорілими гаями
ріками поверненими в глиби територій
позначених синявим камінням
кількома дзеркалами наповненими пустим небом

бачені іншими та й тими без імен
всіма хто фотографували знімки
тільки щоби зрозуміти що деякі простори
розмножені до безконечності
не належали реальності
та ані завжди минущому часу

цим сутінками коли і вони
хотіли існувати
знати себе присутніми тільки щоби згадати
власні імена
вулиці міст населені іншими
та частину того що могло бути можливим
якщо в останню ніч
ждучи щоби трапилось щось вагоме
абиякий чужинець наважився б уявити
що не існував аніколи

că doar la apus cu toții aveau dreptul
să-și sape gropi pentru odihnă
doar în păduri arse și-n acele apropieri
ce se puteau ține minte mereu
unde praful uscat marca drumuri
înspre focuri multicolore
accesibile doar în oglindiri încadrate
de nuanțele vântului veșnic umed

În acest loc în care se uneau toate marginile
iar mirosul nisipului amintea tocmai de
sfârșitul tuturor timpurilor
chiar și de cele în care li se permitea
să se întoarcă pe itinerariile
orelor din prezent
când între geamuri rămase deschise
nu se mai găsea nimic
cu excepția aerului
coagulat în culori vii
marcând spații ce încă mai puteau fi văzute
ca ceva destul de posibil și aproape real
cât timp încă se mai permitea
să se aștepte cu totul altceva

până dimineață
când cei care se trezeau
aduceau cenușă de undeva din întuneric
doar pentru a înveli umbre fără trupuri
rămase de la ceilalți

що тільки в сутінках всім їм дозволялося
рити вибої для відпочинку
тільки в згорілих лісах та в тих близькостях
яких можна було пам'ятати завжди
де сухий пил мітив дороги
до розмаїтих вогнів
доступних тільки в віддзеркаленнях обрамлених
нюансами вічно вогкого вітру

в цій місці в якому з'єднувалися всі краї
а запах піску нагадував саме про
кінець усіх часів
навіть і тих в яких їм дозволялося
повертатися шляхами
годин теперішності
коли між вікнами залишеними відчиненими
вже не знаходилося аніщо
за виїмкою повітря
згуслого в живі кольори
позначаючи призвілля яких ще можна було бачити
як щось доволі можливе та майже реальне
коли ще дозволялося
чекати щось зовсім інше

аж до ранку
коли ті котрі прокидалися
приносили попіл звідкілясь із пітьми
тільки щоби оповити тіні без тіл
позостали від інших

Cea care n-a existat niciodată

ca să semene cu ceilalți
uita de sine
își inventa un nume comun
și pornea mai mereu
doar spre acele locuri
unde așteptau alții

doar spre a se simți prezentă
aproape vie și tot mai singură
pe când străbătea vastitățile
de lumini uscate și reci
ce ajungeau aici din anii
altei existențe

dintr-un trecut ce încă se mai păstra
poate doar în casele pline de întuneric
cu uși ferecate pentru totdeauna
cheile cărora rugineau undeva
în adâncul fântânilor
în care fermenta doar o ceață albastră
și ceva ca dintr-o altă viață

nu se grăbea pentru că nu dorea
să atragă atenția ochilor iscoditori
celor care urmând-o în tăcere
vedeau cum pe măsură ce înainta
tot mai mult pământ reavăn
i se desprindea de trup

Та яка не існувала аніколи

щоби подобати на інших
забувала про себе
вигадувала собі якесь спільне ім'я
та виїжджала щоразу
тільки в ті місця
де чекали інші

тільки щоби почувати себе присутньою
майже живою та все більш самітною
коли перетинала безмежності
сухих та холодних саяв
які долинали сюди з років
іншого існування

з того минулого який ще уцілів
може тільки в домах повних темряви
з назавжди зачиненими дверима
ключі яких іржавіли десь
в глибинах колодязів
в яких ферментував тільки синій туман
та щось наче з іншого життя

не спішила тому що не бажала
привернути увагу зацікавленим очам
тим котрі слідуючи за нею стиха
бачили як по мірі її ходи
дедалі більше вогкої землі
відділялося від її тіла

știau că înăuntrul ei creștea golul
aflau din ziare locale de cei care
puteau să se elibereze
de întunericul interior
doar după moarte
precum de vreun organ inexistent
ori de ceva ce străpungea pielea
supura și păta lumina celorlalți
de acum ostilă oricărei stăruințe
de a încerca să respiri
doar ca să te simți viu

ea însă își vedea de propriul drum
ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat
nici pe terasele de piatră
și lut modelat
și nici în găurile unde călătorii întârziați
recurgeau la digresii despre viața ei
ziceau că a dat greș
când prinsă în voluptatea prezentului
se opunea cu fervoare
uitării definitive

în fond mai adăugau uneori
existența ei nu era altceva
decât o simplă improvizare
a stărilor și dorințelor
mereu schimbătoare

ca să semene cu ceilalți
mai ziceau unii
era clar că numele ce-l purta

знали що в її середині зростала пустота
дізнавались з місцевих газет про тих котрі
могли збутися
нутрянної чорноти
тільки після смерті
мов якогось неіснуючого органу
або чогось що прошивало шкіру
гноїло та затаврувало світло інших
від тепер негодяще для будь-якої настирності
спробувати дихати
тільки щоби відчути себе живим

вона усе ж йшла тільки своєю дорогою
начебто нічого би й не трапилося
ані на терасах з камінням
та змодельованою глиною
та ані на вокзалах де спізнілі подорожани
піддавались до гребувань що до її життя
казали що помилилась
коли впадаючи в сласність теперішності
супротивилась з рішучістю
доконечному забуттю

зрештою ще добавляли іноді
її існування не було нічим іншим
чим простою імпрровізацією
завжди мінливих
станів та охот

щоби подобати на інших
ще казали деякі
був ясним той факт що своє ім'я

și-l inventase singură
și nici nu vedea cât de mult colb
se înălța în urma ei
pe când seară de seară
se îndrepta mereu înspre același loc

spre cimitirul din centrul orașului
unde în groapa dintre mormintele
soldaților necunoscuți
creștea ștevia și un soi de plantă
ce încă nu fusese numită nicum

видумала собі сама
та навіть і не підмічала як багацько праху
підіймалось за її слідом
коли щовечора
прямувала завжди в те саме місце

до цвинтаря з центру міста
де в ямі з-між могил
невідомих солдатів
росла стевія та якийсь вид тієї рослини
яку ще не найменували аніяк

În rariști din Râșnov

doar aici unde găsim foarte mult loc
și unde totul aparține doar propriului timp
în care clipele par mult mai lungi
decât anii deja trăiți
vedem ceruri grele
coborând chiar în apele orizontului
peste lacuri ce absorb cenușiul
din nebănuitele adâncimi
ale întunericului subteran
așternându-se peste râuri pline de rouă
și stropi de ploi cristalizând
luminile depărtărilor
în răsfrângeri și culori orbitoare

vedem necuprinsul acestui prezent
ce durează mai mult decât amintirea
persistă și ademenește cu apropieri
mereu schimbătoare
ca și cum ceva clar ar crește
în scheletele stâncilor poleite
cu un verde lucios
de vreme ce îmbrăcate în umbre străine
silfidele împânzesc cu arbori sculptați
din lut gălbui și viu
vastitatea pământului
îmbibat cu nuanțe celeste

В борах з Решнова

тільки тут де находимо надмір повно місця
та де все приналежить тільки власному часу
в яким миттєвості здаються довгими
за вже прожиті роки
бачимо важкі небокраї
опускаючись навіть у води обріїв
на озера що абсорбують сірість
з бездонних глибин
підземної темряви
простеляючись на ріки повні роси
та крапель дощу кристалізуючи
освітлення віддалень
у відсвіти та осліплюючі кольори

бачимо безмежність цієї теперішності
що триває більш чим пам'ять
зберігається та заманює
завжди змінними наближеннями
начебто щось чітке виростало б
в скелетах скель полірованих
блискучим зеленим
коли одягнені в чужі тіні
сильфіди покривають вирізьбленими
з жовтявої та живої глини деревами
неосяжність землі
просоченої небесними нюансами

curgând neîncetat
înspre marginile celor văzute
și acceptate ca ceva real
extrem de apriat

ori poate că doar închipuim
aceste terasamente
înveșmântate cu iarbă și liane
ce se cațără chiar și pe turnuri
de unde se vede întregul oraș
înaltul și viețile celor
ce ne fac să credem
că îndepărtați
de tot ce se poate atinge
începem să ne înstrăinăm
chiar și de noi înșine
asemenea călătorilor urcând
valea nisipului fierbinte
de nuanța mierii clocotind
în tasuri de aur
amestecând contururi pământene
cu ceva diafan
ca niște oglinzi goale
desprinse de stanele diamantului șlefuit
luminându-ne drumul
înspre ceasurile înserării

înspre ei
cei care având timp pentru toate
ne învâluie cu priviri tot mai albastre
tot mai tăioase
ca luciul muchiilor de pietre
ce își schimbă formele și mărimile

течучи постійно
до країв баченого
та прийнятого за щось дійсне
надзвичайно точно

або може що тільки примислюємо
всі ці тераси
оздоблені травою та повзунками
які підіймаються навіть і на вежі
звідкіля видно ціле місто
піднебесся та життя інших
які вимушують нас вірити
в те що віддалені
від усього чого можна торкатись
починаємо відчувуватися
навіть і від самих себе
подібно подорожанам підіймаючись
долиною гарячого піску
нюансу меду киплячого
в золотих посудинах
змішуючи земні контури
з чимось прозорим
мов якісь спустілі дзеркала
відклеєні від скель полірованого діаманту
освітлюючи нашу дорогу
до часів надвечір'я

до них
тих котрі маючи часу для всього
повивають нас дедалі блакитними поглядами
проймаючими
наче блиск рубців каменів
що змінюють власні форми та розміри

pe măsura înaintării noastre
prin toate aceste plenitudini
de plante și nuanțe dizolvate
de aerul scurs din necunoscut
risipindu-se printre cei reveniți
din acele înălțimi în care
privit de aici verdele pare albastru
iar zarea descompune luminile
în ceruri tot mai grele
pline de pământ încă neatins

mai vedem că acești oameni
au umbre mai grele decât aerul
umbre mate
întinse pe pământ
tremurând din pricina
respirației sacadate
apoi înălțându-se și plutind
prin preajma celor care
pe scoarța copacilor
crestează blazoanele urbei natale
rădăcini de stejari legate cu inele late
notează câteva nume
doar cele de care auzise oricine
iar uneori când totul devine imuabil
beau stropii de ploaie
din potire de plumb
ca și cum ar sorbi însuși înaltul

de obicei confundă propriul travaliu
cu necesitatea desăvârșirii
anumitor detalii
utile păstrării echilibrului

по мірі нашого просування
крізь всю цю повноту
рослин та відтінків розчинених
повітрям що затекло з невідомого
розлилось поміж тих котрі повернулися
з тих височінь в яких
бачене звідсіля зелене здається синім
а виднокрай розділяє освітлення
на чим більш важкі небеса
повні ще недоторканої землі

ще бачимо що в цих людей
тіні більш важкі чим повітря
непроглядні тіні
простелені на землі
тріпочучи через
уривчасті подихи
потім підіймаючись та плинучи
побіля тих котрі
на корі дерев
вирізьблюють герби рідного міста
коріння дубів пов'язане широкими кільцями
нотують декілька імен
тільки ті про яких чув будь-хто
а іноді коли усе стає остовпілим
п'ють краплі дощу
зі свинцевих чаш
неначе смоктали б саму висоту

завичай плутають власний труд
з необхідністю удосконалення
деяких деталей
доконечних збереженню рівноваги

între imaginea pădurii din prezent
și tot ce va rămâne neschimbat
chiar și-n amintirile
de peste câteva secole
în fotografii
cu arbori rodind în soarele amiezii
cu ziduri de cărămidă arsă
înălțându-se lângă steiuri
cu uși rămase deschise
chiar sub acești brazi
încă neatinși de nimeni

și totuși știu cu toții
că nu pot abandona ritualul
nici măcar în aceste ore confuze
când nu se mai înțelege nimic
din prezentul pierdut
văzduhul se învoburează
și tot ce se vede nu mai amintește
de ceva ce ar putea fi recunoscut
ca și cum ne-am afla
în locuri complet diferite
unde tot ce se supune văzutului
fotografiat în treacăt
coincide cu imaginile deja salvate
există numai acum
în textura luminii prezente
arzând fluturii ferestrelor
pe alocuri suspendate de crengi
sticle în care se reflectă
doar niște contururi îndoite
când marginile par neclare
iar între aerul supus mișcării și cel static

miș zображенням бору теперішності
та всього що залишиться незмінним
навіть і в споминах
через декілька століть
на світлинах
з деревами що плодоносять під сонцем полудня
з мурами з пригорілої цегли
підіймаючись окрай скель
з дверима залишеними відчиненими
саме під цими ялинами
ще недоторканими аніким

та все ж знають усі
що не можуть покинути ритуал
навіть ані цими хисткими часами
коли вже не розуміється аніщо
з втраченої теперішності
повітря каламутиться
та все те що видно вже не нагадує
про щось що можна би упізнати
мовбито ми знаходилися б
в цілком інших місцях
де усе те що піддається баченому
фотографоване мимохідь
співпадає з збереженими вже змалюваннями
існує тільки зараз
в текстурі теперішнього світла
спалюючи метеликів вікон
де-не-де підвішених до гілок
ті скла на яких віддзеркалюються
тільки якісь зігнуті контури
коли рубці здаються нечіткими
а між підкореним руху та статичним повітрям

se naște vântul necesar păsărilor
ce cos cu tăieturile zborurilor sale
marginile cerului
îndeosebi acum
în ultimele clipe ale acestui timp
când oriunde ne îndreptăm privirile
vedem doar apusul

народжується вітер потрібний птахам
які вишивають вирізами своїх польотів
краї небес
осібно зараз
в останні моменти цього часу
коли будь-де ми не заглядалися би
бачимо тільки захід

Mic tratat de geografie geometrică

în acea seară cerul revărsase peste oraș
o lumină verde și aproape fosforescentă

se schimbă timpul ziceau unii
alții presupuneau că toate astea se petrec
îndeosebi din pricina depărtărilor
modulate în afara spațiului existent

e un fenomen firesc
anunțau angajații institutului național
de cercetare celestă
apare o dată la trei mii de ani
așa se face că în anul nouă sute nouă
înaintea erei noastre
înaltul poleise pământul cu un lustru azur
fapt ce a schimbat în totalitate
nuanța apelor și a vidului de deasupra
prin urmare tocmai atunci
s-au născut pentru prima dată
oamenii cu ochii albaștri

de atunci însă
diferențele au devenit egale între ele
remarcau cei care locuiau
în suburbii unde uneori
în absența concretului
nu se putea înțelege chiar întru totul
tot ce se întâmpla

Посібник по геометричній географії

того вечора небо вилило на місто
зелене та майже фосфоресцентне світло

змінюються часи казали деякі
інші припускали що усе це відбувається
осібно через віддалі
змодельовані на зовні існуючого простору

це звичний феномен
оголошували працівники національного інституту
небесного дослідження
з'являється раз в три тисячі років
саме так дев'ятсот дев'ятого року
до нашої ери
височинь залила землю лазуровим блиском
факт що змінив повністю
нюанс рік та нескінченості зверху
саме тому саме тоді
народилися вперше
люди зі синіми очима

від тоді одначе
різниці стали рівними між собою
констатували ті котрі мешкали
в примістках де подеколи
в відсутність конкретного
не можна було зрозуміти повністю
все що відбувалося

nici în orele acelu loc
și nici când aproape cu toții
reveneau pe străzile principale
ori în piețele centrale
când pomeneau de orizontul de nerecunoscut
din pricina ierbii
de aceeași tonalitate cu cea a crugului
ce încă mai aparținea spectrului
accesibil privirii

e un aspect ingenuu
ziceau obligându-ne să pricepem
că mai mult decât cei ce păreau a fi în prezent
deveneau amintirea
a ceea ce nu vor mai fi vreodată
ne priveau cu spaimă
ne ziceau că infinita întindere a celor văzute
nu mai concorda
cu exteriorul spațiului de odinioară
imensele distanțe între anumite limite
cum ar fi chiar și arondismentele lor
nu formau în mod obligatoriu ceea ce
din perspectiva geografiei geometrice
s-ar putea numi depărtare

mai degrabă insistau ei
din cauza verdelui vibrant de pretutindeni
aici era vorba doar de niște materializări
ale unor supoziții întru totul străine
cum ar fi spre exemplu
constantele întinderi ale suprafețelor plane
inducând în mintea oricui
o reală imagine a spațiului multidimensional

ani годинами з того місця
та ані коли майже всі
поверталися на головні вулиці
або на центральні площі
коли поминали горизонт якого не узнати
через траву
тієї ж тональності як і небо
котре ще приналежало
доступному взору спектру

це ж звичайне судження
казали велячи нам утямити
що більш чим ті котрими вздрівалися в теперішньому
ставали згадкою
того чим вже не будуть аніколи
розглядували нас з переляком
проказували що нескінчена широчінь всього баченого
не співпадає
із зовнішністю колишнього часу
чималі відстані з-між деяких обмежень
схожих навіть і на їхні райони
не утворювали конче те що
з перспективи геометричної географії
могло б називатися віддалю

скоріш за все наполягали вони
через вібруюче зелене з повсюди
тут ішлося тільки про деякі матеріалізації
зовсім побічних припущень
як наприклад
постійні розтяги плоских поверхонь
зумовлюючи в розумі будь-кого
реальне відбиття багатовимірного простору

pe când totul părea intangibil
ne mai aminteau ei
verdele revărsat ne permitea să ne apropiem
de arbori ca de niște forme vii
să uităm timpul
știind că totul se petrecea
doar din cauza distanțelor modulate
în afara realității
chiar dacă diferențele deveneau egale între ele
și chiar de nu se mai întâmpla mai nimic
din seara în care începeau să se nască
primii oameni cu inimi fosforescente
și cu părul vernil

коли все здавалося недоторканим
ще нагадували вони
вилите зелене попускало підійти
до дерев мов до якихось живих форм
забути час
знаючи що усе відбувається
тільки завдяки відстаням модульованим
поза реальністю
хоча різниці ставали рівними між собою
та хоча вже й не траплялося майже нічого
від того вечора від коли починали народжуватися
перші люди з фосфоресцентними серцями
та зеленим волоссям

Jurnal autumnal

1 septembrie

ești mult mai aproape decât propria-mi umbră
decât cearșaful acoperit cu frunze
ori nuanțele arămii de deasupra noastră

aerul ce-l inspir e mirosul ca de nisip
al pielii și părului tău
e iluzia toamnei ce amintindu-mi totul
mă menține viu

chiar și-n această cameră de hotel
unde luminile reflectate de oglinzile din tavan
pe când adormi și totul devine diferit
îți ridică umbra cât să acopere cu ea
întregul meu trup

tot ce nu izbutesc să mai simt
pentru că nu pot să visez
pentru că nu am ce să visez
când îmi ești atât de aproape

2 septembrie

e o seară de septembrie
iar tu-mi zici că împreună
am trăit doar anii fără anotimpuri

Осінній щоденник

1 вересня

ти більш близько чим моя власна тінь
чим покрите листям простирadlo
або мідяні полиски з-понад нас

повітря яке вдихаю – наче піщаний запах
шкіри та волосу твого
це ілюзія осені яка нагадуючи все
притримує мене живим

навіть і в цій покої готелю
де світла відображені дзеркалами зі стелі
коли засинаєш і все стає іншим
підносять твою тінь тільки щоби покрити нею
все моє тіло

все чого не можу уже учувати
тому що не можу снити
тому що не маю що снити
коли ти аж так близько

2 вересня

вересневий вечір
а ти кажеш що разом
ми прожили тільки роки без пір року

mă aduci la marginea celor văzute
știind că tocmai aici se termină orice prezent

în fața apei înălțându-se în cer
precum oglinda ce nu mai reflectă nimic
pentru că dincolo de ea începe lumea
altor dimensiuni

cresc transparențe de intensități diferite
pe care privirile noastre nu le pot discerne
asemenea aerului îmbibat cu întunericul nopții
dintre două anotimpuri

din privirile noastre aproape luminând
din cauza culorilor ce plutesc pe Bega
și ajung aici ca dintr-un viitor
înfăptuit deja

din depărtările altei toamne
mereu așteptate străine mereu

3 septembrie

nu ne mai spunem nimic
de parcă am străbate ore cu totul diferite

în piața solitudinii se înalță
doar copacii de piatră și câteva arteziene
argintând transparența cu o apă multicoloră

în centru e ceva alegoric

ведеш мене до країв баченого
знаючи що саме тут закінчується будь-яка теперішність

перед водою що підіймається до небес
мов свічадо яке не відображує вже аніщо
тому що поза ним починає світ
інших вимірів

наростають прозорості різної інтенсивності
яких наші погляди не можуть розрізнити
подібно повітрю просоченому нічною тьмою
з-між двох пір року

з наших поглядів майже світлячи
через кольори що пливуть Беґою
та доходять сюди наче з майбутнього
яке здійснилося вже

з далей іншої осені
завжди жданої чужої завжди

3 вересня

вже не кажемо анічого
ніби проминали б зовсім інші години

на площі самотності підносяться
тільки кам'яні дерева та декілька артезіанських фонтанів
які сріблять прозорість розмаїтою водою

в центрі панує щось алегоричне

ce nu se încadrează în nici o formă știută
mai mereu își schimbă mărimile
deși pare a fi realizat din metal
mai exact din mercur

nu atinge pământul
iar în clipa în care îmi spui
că așa ceva nici nu poate exista
nu mai vedem nimic

putea fi orice
te contrazic

în spațiul gol de dinaintea
acum răsare un arin metalic
apoi mai multe frunze
chiar și cuvântul frunze

ca și cum cineva scriind tot ce gândești
ar aduce ordine în prezentul nostru
doar ca să nu mai simțim nevoia
să ne spunem ceva

4 septembrie

sunt asemenea liniștii
din urma șoaptelor străinilor
citind în sălile bibliotecii municipale
scrierile apocrife datând din timpuri incerte

îmi spui că în urma promenadelor noastre
pe drumurile fără urme

щось що не вписується в жодну знану форму
завжди змінює свої розміри
хоча здається виготовленим з металу
точніше зі ртуті

не торкає землі
а в мить в якій ти кажеш мені
що щось подібне навіть і не може існувати
ми вже не бачимо аніщо

могло бути будь-що
заперечую тебе

в порожнім місці знедавна
зараз сходить металева вільха
згодом більшість листя
навіть і слово листя

мовбито хтось записуючи усе те про що думаєш
приніс би порядок в нашу теперішність
тільки щоби більше не відчували необхідність
казати щось

4 вересня

я наче тиша
після шепотів чужинців
читаючи в залах муніципальної бібліотеки
апокрифічні писання які датують з невизначеного часу

кажеш що після наших прогулянок
дорогами без слідів

deseori ai senzația că spațiul de aici
nu aparține prezentului
trăit în așteptare

spui că e doar un oraș
încadrat în niște schițe
păstrate probabil
dintr-o altă viață
prinzând contur numai în cazul în care
devenim conștienți de distanțele asimetrice
încadrând acest loc
între imensitățile depărtărilor cunoscute

tac pentru că nu sunt sigur
dacă în acest hotel fără alți clienți
cu excepția noastră
și între aceste clădiri
precum niște decupaje
multiplicate la infinit
se poate exista chiar și-n realitate

5 septembrie

eviți să rămâi mai mult decât durează
orice schimbare
decât extazul resimțit
la atingerea umbrei calde
pe când stând în lumină
văd transparențele dintre culori
plutind încontinuu
înspre alte orizonturi

часто тобі здається що простір звідсіля
не приналежить теперішності
прожитій в чеканні

кажеш що він тільки місто
вписане в якісь ескізи
збережені мабуть
з іншого життя
набираючи контурів тільки якщо
осягаємо асиметричні віддалі
обхоплюючи це місце
між неосяжністю відомих відстаней

я мовчу тому що не впевнений
чи у цій готелі без інших клієнтів
за нашою виїмкою
та між цими будинками
мов якісь вирізи
примножені до безкінечності
можна існувати навіть і в реальності

5 вересня

уникаєш залишатися більше чим триває
будь-яка зміна
мов екстаз відчутий
при доторку теплої тіні
коли стоячи на світлі
бачу прозорості з-поміж кольорів
сунучи постійно
до інших горизонтів

ca și cum totul ar semăna
cu întru totul altceva
unii cu cei pe care-i uităm
iar alții cu nimic demn de a se mai ține minte

ca și cum Timișoara ar fi mereu alta
de fiecare dată când vreo piatră
astupă lumina aerului autumnal

și atunci în piața operei
pe ecranele tridimensionale
strugurii dau în pârg
pe buzele întredeschise
lucesc nuanțele ca de venin
cineva atinge o umbră tremurândă
care ulterior izbucnește în flăcări

iar tu eziți să privești înspre locul
în care am putea dispărea pentru totdeauna
din conul privirii vreunor singuratici
uitând că nimic nu seamănă
cu ceea ce uneori numai se presupune
a fi chiar adevărat

prezent pe podul de peste Bega
de peste apă ce aduce culorile coapte
tocmai din timpuri trăite
anul trecut

начебто все подобало
з чимось зовсім іншим
деякі з тими яких забуваємо
а інші з нічим гідним тямувати

нібито Тимишвар був би повік іншим
щоразу коли абиякий камінь
затуляє сяйво осіннього повітря

і тоді на площі опери
на тривимірних екранах
стигне виноград
на напіввідкритих вустах
блищать нюанси мов від отрути
хтось торкається тремтячої тіні
яка згодом спалахує полум'ям

а ти не наважуєшся зазирати на те місце
в якому ми могли би щезнути назавжди
з конусі поглядів якихось усамітнених
забуваючи що ніщо не подобає
на те що подеколи тільки припускається
що могло бути б правдивим

присутнім на мості через Беґу
через воду яка доносить спілі кольори
саме з часів прожитих
минулого року

6 septembrie

spui că ar trebui să părăsim
acest miez al neantului
unde avem senzația
că vedem pentru prima dată
tot ce am văzut
în visele noastre comune

contemplăm marginile mereu schimbătoare
ca și cum totul ar fi supus
transformărilor permanente

câmpiile aici se întind
până la răzorul orizontului
aflat la nivelul picioarelor tale
fapt ce ne permite să pășim
chiar deasupra celor reale
ca și cum am rătăci prin cele mai îndepărtate
lumini ale cerului

mai aproape de vidul accesibil
celor ce ajung în Calea Aradului

și mult prea departe de moarte
care aici în orașul nostru
în ultimii optzeci și nouă de ani
n-a mai venit niciodată în lunile toamnei

6 вересня

кажеш що нам треба б полишити
це ядро небуття
де нам здається
що зримо вперше
все що бачили
в наших спільних снах

споглядаємо за повік мінливими краями
начебто усе корилося б
постійним переминам

поля отут простягаються
аж до маргінесу горизонту
що знаходиться на рівні твоїх ніг
факт що дозволяє нам крокувати
навіть понад усім тим що є реальним
начебто блукали б віддаленими
небесними світлами

близько до вакууму доступному
тим котрі доходять до Артерії Араду

та надмір далеко від смерті
яка тут в нашій місті
за останні вісімдесят і дев'ять років
не наспівала ще аніколи

7 septembrie

de această parte a cerului scurs pe râu
ca într-un plan ipotetic
al teritoriilor ce nu se schimbă nicicând
persistă niște imagini bine reliefate
interesându-ne în mod deosebit

poate că adevărata realitate e doar acolo
unde nu suntem tocmai în aceste clipe
îmi spui iar mai apoi adaugi că ne aflăm
tocmai în centrul divizării spațiale
a întregului oraș

examinăm eclipsările ecranelor
acoperite cu celofan și dantelării de frunze
ca și cum am încerca să găsim
anumite fragmente ale absențelor esențiale

îi vedem pe cei de pe pod
dar nu știm dacă celălalt mal
e accesibil luminii prezentului nostru

e ca și cum prin simpla noastră prezență
am conferi consistență necesară
celor văzute și închipuite a fi posibile

poate că de aici se poate pleca
în orice direcție
chiar și înspre străzile
periferiilor interioare
situuate între alte orizonturi
conturate de marginile adevăratei realități

7 вересня

з цього боку неба що тече рікою
мов в гіпотетичнім плані
територій які не змінюються аніколи
зберігаються якісь добре виділені зображення
що цікавлять нас особисто

може що правдива реальність тільки там
де нас не має в ці секунди
кажеш та згодом додаєш що знаходимось
саме в центрі просторового поділу
цілого міста

розглядуємо затемнення екранів
покритих целофаном та листяним мереживом
наче старалися б віднайти
абиякі уступи суттєвих відсутностей

бачимо усіх з мосту
але не знаємо чи інший берег
доступний світлові нашої теперішності

це подобає на той факт що простою нашою присутністю
додаємо необхідної консистенції
всьому баченому та уявленому як можливе

може що звідсіль можна іти
в будь-який напрям
навіть і до вулиць
нутрянних околиць
розташованих між обр'ями
окресленими краями справдешньої реальності

îmi spui scrutând cerul
revărsat în Bega

8 septembrie

suntem singuri în aceste zile
umbre scorjite uscate de soare
goale pe dinăuntru
lipsite de aer
doar întuneric dens în seri fără oameni

suntem iarăși aici
în acest pustiu ce crește constant
pe această plajă a deșertului proiectat
de pe balconul clădirii
teatrului de stat
unde în scoici umplute cu apă
în alte zile
recuzitorii păstrau vii luminile
prelinse din alte constelații

acum însă nu e nimeni niciunde
locul pare nepotrivit
pentru a putea începe
ceea ce trebuia să se sfârșească
în aceste momente
în care vedem că și marginile
din cauza oglindirilor
par a se anula reciproc
ivindu-se astfel alte posibilități

chiar dacă suntem încă aici

кажеш розглядаючи небо
яке тече Беґою

8 вересня

ми самітні цими днями
спустошені тіні просохлі на сонці
порожні зсередини
позбавлені повітря
тільки густа тьма вечорами без людей

ми знову тут
в цій пустелі що зростає спроквола
на цій пляжі пустині проектованої
з балкону будівлі
державного театру
де в мушлях з водою
іншими днями
бутафори зберігали живими світила
які затікали з іншого сузір'я

зараз вже не має нікого аніде
місце здається невідповідним
щоби змогти розпочати
те що повинно було закінчитися
в ці моменти
коли ми бачимо що і краї
через віддзеркалення
здається що анулюють самих себе
з'являючись таким чином інші можливості

хоча ми ще й досі тут

suntem singuri
mult prea singuri spre a mai putea aminti
de oricine altcineva

9 septembrie

știm că-n Parcul Rozelor
adevărate sunt doar câteva bănci
toate celelalte sunt doar inventate
arbori și alei
și toți cei aflați
la fel de departe

neatingi de nimeni
nici măcar de ploi distilând lumina
în serile-n care nu știm ce anume
din ceea ce spunem
aparține prezentului
și ce supoziții nu se vor îndeplini
poate niciodată

10 septembrie

toate ni se par la fel de străine
intangibile și aproape lipsite de ceva ce
privind meticulos
ai putea presupune
că e destul de concret

aș spune atunci
că e identic cu tot ce nu înțeleg

хоча самітні
занадто самітні щоби ще змогли пригадати
будь-кого іншого

9 вересня

знаємо що в Парку Роз
справжніми являються тільки декілька ослонів
все те інше тільки вигадане
дерева та алеї
та всі ті що знаходяться
на тій самій відстані

неторкнуті аніким
навіть ані дощами які переганяють світло
вечорами якими не знаємо що саме
з того про що говоримо
приналежить теперішності
та які здогади не здійсняться
може аніколи

10 вересня

все здається таким же чужинним
невідчутним та майже позбавленим чогось що
розглядаючи ретельно
ти могла б припустити
що є доволі конкретним

я б сказав тоді
що є ідентичним зі всім тим чого не розумію

și că respectă întocmai
formele stabilite

dar cât timp nu se schimbă nimic
nu stărui asupra amănunțelor
ca și cum distanța
dintre mine și ceea ce văd
ar rămâne mereu aceeași

de fapt tot ce contează acum
e doar lumina dintre noi
scursă de foarte
foarte departe
ca din acel spațiu în care tot ce dăinuie
dacă n-ar fi văzut doar de noi
nici n-ar fi perceput
ca ceva deja existent

tocmai astfel tălmăcești
de ce toate ni se par chiar atât de străine
ca și cum nu ar fi niciodată palpabile
și nici aranjate într-o succesiune oarecare
ci mai degrabă lipsite de orice ordine
fără îndoială definind neprevăzutul
timpul destinului nostru comun
toamna în Timișoara

та що дотримується
встановлених форм

але поки не змінюється аніщо
не настоюю щодо деталей
начебто відстань
з-поміж мене і того що бачу
залишалась би тією ж

до речі все те що має вагомості зараз
це тільки сяйво з-поміж нас
що затекло здалека
з далеких далечин
мов з того простору в якому все що триває
якщо б не було бачене нами
навіть і не було сприйнятим
мов щось вже існуюче

саме так роз'ясняєш
чому усе мариться нам настільки чужинським
начебто й не було аніколи торканим
та ані розташованим в абиякій черговості
а скоріш за все позбавлене будь-якого порядку
без сумніву визначаючи несподіваність
час нашої спільної долі
осінь в Тимишварі

11 septembrie

în prezența ta anumite obiecte
își pierd denumirile comune
chiar dacă suntem aici
doar pentru a stăpâni cele adevărate
și chiar și atunci când îți spun
că nu mai avem timp pentru altceva

tocmai de aceea ar trebui să ținem cont
de similitudini dintre netezimile întinse
până dincolo de orizontul privirii noastre
adaugi pe când trecem pe lângă cei
ce aduc plumbul la stadiul de fierbere
obținând astfel aburii necesari norilor
apropierilor pline de ceață
ce pe măsura înaintării noastre
se materializează în copaci aproape osificați
în sculpturi ce ne fac să credem
că suntem aici
doar pentru a stăpâni cele adevărate
a le vedea ca pe niște contururi colbuite

precum acea oglindă
abandonată în mijlocul Aleii Viilor
acea arteră care brusc se termină
cu un zid înalt
de plumb și de bronz
și un aliaj obținut la temperaturi
inaccesibile realității terestre
mai aproape de soare
în depărtări reflectate-n oglindă
laolaltă cu alte obiecte fără denumiri

11 вересня

у твоїй присутності деякі речі
гублять спільні найменування
хоча ми тут
тільки щоби владати лишень справдешнім
навіть і тоді коли кажу тобі
що в нас вже не має часу для чогось іншого

саме отому ми обов'язані зважати
збіжності поміж гладінями що пролягають
аж за горизонт нашого погляду
додаєш коли проходимо повз тих
котрі доводять синець до стадії кипіння
дістаючи таким чином випари необхідні хмарам
близькостям повних туману
який по мірі нашого просування
матеріалізується в майже окостенілі дерева
у статуї які зобов'язують нас вірити
що ми тут
тільки щоби владати всім справжнім
бачити все мов якісь пилові контури

мов те дзеркало
залишене посеред Алеї Винограду
та артерія яка ураз кінчається
високою стіною
зі свинцю та бронзи
та зі сплаву отриманого
на недосяжній земній дійсності температури
поблизу сонця
в відбитих в дзеркалі віддалях
разом з іншими речами без назв

12 septembrie

întotdeauna îmi amintești de cea care
pare a avea mereu aceeași vârstă
indiferent că e vorba de anotimpuri trecute
ori tocmai de cele presupuse

părul tău mirosind a nisip fierbinte
priviri penetrând crustele de văzduh
ce separă Timișoara acestei toamne
de alte dimensiuni
vocea ta poruncindu-mi să renunț
să mai dau crezare necunoscutului
când știi că am nevoie de îndemnul tău
și de povești scornite
dar destul de verosimile

petrecute probabil
chiar și-n zona Torontalului
în acest scuar unde niște dâre de abur argintiu
amintesc de năframele naiadelor
sculptate de cei pe care-i găsim mereu aici
modelând metalul
topindu-l și amestecându-l
cu ceva grunzuos și întunecat
lăsându-ne să înțelegem că cenușiul
astfel obținut
seamănă cu nuanțele umbrelor noastre

umbre grele
arse pe margini
ca și cum ar fi scoase
din ștanțe de ceară fierbinte

12 вересня

ти завжди нагадуєш мені про ту котра
уздривається що має повік інший вік
хоча йдеться про вже тодішні пори року
чи про ті які тільки припускаю

твій волос що пахне мов палений пісок
погляди що просочують кору повітря
яке відділює Тимишвар цієї осені
від інших вимірів
твій голос наказуючи щоби я відказався
вірити в невідоме
коли знаю що потребую твоєї остороги
та вигаданих казок
але удосталь можливих

відбутих вочевидь
саме в області Торонтал
в цьому парку де якісь дуги сріблястих пропарювань
нагадують косинки наяд
вирізьблених тими котрих знаходимо завжди отут
моделюючи метал
розплавляючи його та змішуючи
з чимось хрустким та темним
дозволяючи нам зрозуміти що сірість
здобута таким чином
побає на нюанси наших тіней

важкі тіні
підгорілі на крайках
начебто їх витягли
з клейм жагучого воску

doar ca să păstrăm mereu aceeași vârstă
indiferent de intensitatea focului viu
măcinând an de an mereu alte frunze
crestând urme adânci în argintul
statuetelor din parcul periferic
ca niște riduri amintindu-ne
de mereu aceleași timpuri
neostoit repetabile

13 septembrie

clipele epifaniei
serile timpului repetabil
prezentul în care ar trebui să-ți închipui că
exilat din lumea sa
urzită pe alte realități
găsindu-și singur drumul
ca și cum ar sfida
mari ecluze de aer
și apă aluvionară
apare un om
vine de nu se știe de unde
și ne spune că și lui i se pare
că a mai fost aici și de alte dată

zice că a visat ani întregi acest loc
acest cartier fără asfințituri
pentru că indiferent de oră
aici lumina avea mereu aceeași intensitate
pe când de cealaltă parte a râului
îndeosebi în Freidorf
în clipele răsăritului

ținând ca să păstrăm mereu același vârstă
indiferent de intensitatea focului viu
măcinând an de an mereu alte frunze
crestând urme adânci în argintul
statuetelor din parcul periferic
ca niște riduri amintindu-ne
de mereu aceleași timpuri
neostoit repetabile

13 вересня

моменти Єпіфанів
вечори повторних часів
теперішність в якій тобі треба б уявити що
вислана зі свого світу
вигадуєчи інші реалії
находячи самостійно власну дорогу
мовби то уникала б
незмірні розлоги повітря
та алювіальної води
з'являється людина
приходить ніхто не знає звідкіля
та каже нам що і йому здається
що вже бував отут ще й іншим разом

каже що снів поздовж кілька років це місце
цю країну без смеркань
тому що незважаючи на час
тут сяйво повсякчас було тієї ж інтенсивності
коли по той бік ріки
зокрема в Фрайдорфі
моментами сходу

deseori se puteau zări mult prea multe
sticliri de întuneric rece

doar de cealaltă parte
unde totul rămânea nemișcat
precum într-o viziune
în care aș fi putut să exist
adaugă el și ne reproșează
că ar fi trebuit să-l închipuim
ca pe cineva prezent
chiar și în prezentul
acestui timp repetabil

14 septembrie

chiar și întunericul aici era clar
întinderea sa începea
exact în locul în care
aerul se descleia
de culorile formelor concrete
oglinzi în loc de ferestre zăbrelete
diamante ascunse-n acvarii
și ceva ce nu putea cuprinde
nici o privire

între noi atunci
lumina se cristaliza în transparențe
ca și cum nimic n-ar fi fost adevărat
semnificativ în cea mai mare parte
a zilei
până spre seară
când ni se impunea

често можна було помітити дедалі більше
спалахів холодної тьми

тільки на тім боці
де усе вдержувалося нерухомим
мовбито в якійсь маренні
в котрім міг би існувати
добавляє він та докоряє
що ми повинні були уявити його
наче когось присутнього
навіть і в теперішності
цього повторного часу

14 вересня

навіть і тьма отут була чіткою
її розшир розпочинав
саме в тім місці в яким
повітря відклеювалося
від кольорів конкретних форм
дзеркала замість ґратчастих вікон
приховані в акваріумах діаманти
та щось що не охоплював
жодний погляд

між нами тоді
світло кристалізувалося в прозорості
неначе ніщо не було б справжнім
істотним в більшій частині
дня
аж до вечора
коли нас зобов'язували

să trecem dincolo de văzduhul descleiat

întrucât acolo
după răspântia străzii Liege
cu strada Bucovinei
începea noaptea
teritoriul ei plin de ecrane
proiectând imagini
succedate fără nici o noimă
proiectând peisaje
ce nu se regăseau
nicăieri pe Pământ

15 septembrie

bărbatului care locuia pe strada Sortilegiului
la numărul 12 bis
îi aparținea o parte din viitorul altcuiva
din veleatul celei care
nereușind să se izbăvească de amintiri
trăia numai propriul trecut
ca și cum ar fi ocupat mereu alte meleaguri
tocmai acele zone în care de jur-împrejur
mai mereu ar fi crescut tot mai mult
și mai mult spațiu
doar un spațiu gol
de nerecunoscut în nici un prezent
nici măcar în propria casă
situată pe aceeași stradă
unde seară de seară
ea picta ornice indicând
mai mereu una și aceeași oră

іти за межі відклеєного повітря

тому що там
за перехрестям вулиці Льеж
та вулиці Буковина
розпочинала ніч
її територія повна екранів
проектуючи зображення
що не додержувалися жодної послідовності
проектуючи пейзажі
яких не знайти
аніде на Землі

15 вересня

чоловікові який проживав на вулиці Пророцтва
за номером 12 біс
приналежала частка майбутнього іншої людини
долі тієї котрій
не вдаючись збутися споминів
жила тільки осібним минулим
мовбито займала б завжди інші землі
саме ті зони в яких довкіл
повік зростало дедалі
більше простору
тільки пустий простір
якого не узнати в жодній теперішності
навіть ані у власнім домі
розташованім на тій самій вулиці
де щовечора
вона малювала часоміри які позначали
той самий час

și oricât de stăruitor
n-ar fi încercat să schimbe ceva
nici măcar nu realiza că timpul ei
fusese epuizat în clipa în care
el îi cumpărase toate lucrările
izbăvind-o chiar și de ultima amintire
de gândul că și ea ar fi putut trăi
un alt viitor
dacă neonorându-i comanda
ar fi desenat alte orologii
indicând uneori ore diferite

16 septembrie

chiar de nu pricepi
că străinul întâlnit ieri
avea umbra întoarsă pe dos
îl amintești
și încerci să-i repeți vorbele

când voi epuiza trecutul
va trebui să caut locul
din care aș putea reveni
tot în acest prezent

zici încă și încă o dată
și privești altundeva
de parcă nici n-ai fi
deja tocmai aici
ci doar în poza în care
încerc să surprind
unghiurile vizibile din orice ungher

та хоч як би настійливо
не намагалася би змінити щось
навіть і не осягала що її час
став вичерпаним саме в ту мить коли
він закупив усі її роботи
позбавляючи її навіть і кінцевої згадки
гадки що і вона могла б жити
інше майбутнє
якщо не беручи до уваги його замовлення
вимальовувала б інші годинники
показуючи іноді різні години

16 вересня

хоча й не розумієш
що в зустрінутого учора чужинця
тінь була повернутою навпаки
пригадуєш його
і стараєшся повторити його слова

коли вичерпаю минуле
я повинен буду шукати те місце
з якого зміг би повернутися
в цю саму теперішність

кажеш ще та ще раз
та дивишся десь інде
начебто тебе і не було б
вже навіть саме тут
а тільки на фотографії в якій
силкуюся схопити
видимі зі всіх кутів кути

marcând planurile depărtate și ascunse
în tainicele alungiri de clarobscur
cadre din care
s-ar putea ivi oricine

chiar și cel care
privind totul de undeva de aproape
ca dintr-o pată de lumină
ar putea pricepe de ce nu apare
în nici o fotografie

ar spune atunci că nu vom izbuti
să surprindem adevărul
cât timp nu vom părăsi locul
prezentului epuizat
cât timp umbrele noastre
nu se vor descompune
în macule de întuneric

17 septembrie

ca să nu observi absența
nu-ți vorbesc de cele esențiale
nefaste și perimate din pricina
luminii arse în spații
golite de aer
unde umbra ta capătă volum
se înalță și plutește mlădios
printre priviri pătate
cu albastru și verde

мітjачи віддалені та приховані
в потайні продовження тьми плани
кадрування в яких міг би
з'явитися будь-хто

навіть і той котрий
розглядаючи усе звідкілясь з поблизу
наче з плями саява
міг би зрозуміти чому не з'являєшся
ані на жодній фотографії

сказав би тоді що нам вже не вдасться
охопити правду
оскільки не покинемо місце
вичерпаної теперішності
коли наші тіні
не розкладуться
на плями темряви

17 вересня

щоби ти не помітила відсутність
я не повідую тобі про головне
незадовільне та застаріле через
згоріле світло в призвіллях
незайнятих повітрям
де твоя тінь набирає об'єму
підводиться та плине злагідна
поміж поглядами заплямованими
синім та зеленим

nu-ți spun mai nimic
ca să nu tulbur totul
cu cenușiul expirației
eliberate de undeva
din întunericul meu lăuntric

privesc doar și văd că împrejurul tău
ca și prin apropierile impetuoase
învăluite în aceeași lumină
de aceeași intensitate precum și ieri
totul rămâne clar și nemișcat

de când plecase cel care ne-a promis
că va dezvolta toate pozele
va reveni când va obține
culorile esențiale
dintr-un amestec fin
de lumini vii și întuneric natural
cel al nopții care aici
în suburbia orașului nostru
se va face văzut
abia săptămâna viitoare

18 septembrie

pe acest pământ în care nu mai e loc
pentru morții străini
în acest oraș despre care nimeni nu știe
cum e el în adevărata-i realitate
ca să poți să înțelegi că trăiești anii tăi
uneori îți ajunge doar să-ți amintești
de cei care vorbesc de cu totul altceva

не повідую про аніщо
щоби не закаламутити усе
сірістю видихів
визволених відкілясь
з моєї внутрішньої тьми

дивлюсь лишень та бачу що навкіл тебе
та в задурливих близькостях
загорнутих в тім самім світлі
тієї ж інтенсивності як і вчора
все утримується чітким та незрушним

від коли відійшов той хто пообіцяв
що обробить нам усі фотографії
повернеться коли добуде
основні кольори
з тонкої суміші
живого світла та природної тьми
ночі яку тут
в цім кварталі нашого міста
можна буде зазнати
тільки наступного тижня

18 вересня

на цій землі в якій вже на має місця
для чужих покійників
в цім місті в яким ніхто не знає
яким він є в справжній його дійсності
щоби зміг зрозуміти що ти живеш свої роки
іноді тобі вистачає тільки щоби ти згадав
про тих котрі повідують про зовсім інше

ca și cum ar povesti mereu alte timpuri
ne zice vânzătoarea de ceasuri
care indică mereu aceeași oră

zice că-n aceste zile
nimeni nu se gândește la cei
care nu mai pot fi văzuți de nimeni
toți cei trecuți dincolo de copacii vopsiți
cu ceara diluată cu miere
ajunși probabil în cartierele în care
nici un metal nu e mai greu decât piatra
în Soarelui și Iosefin
chiar și-n vecinătățile mahalalei Mehala
unde în serile de septembrie
plouă doar cu apă sărată

de aceea ne mai zice ea
poate că tocmai acum
venise tocmai timpul
să trăim alte timpuri
precum acei străini
acei penitenți ce au umbre difuze
și priviri atât de clare
încât tot ce ating
brusc devine mult mai adevărat
și aproape transparent
cei înveșmântați în azur
cum i se cuvine oricărui trimis al înaltului
cei ce poartă borcane cu nisip
de pe un mal pe altul
în acest oraș în care nimeni nu știe
că în adâncul pământului
nu mai e loc pentru morții străini

начебто розповідали б завжди інші часи
каже нам продавщиця годинників
які позначають завжди той самий час

каже що цими днями
ніхто не помишляє про тих
яких не може бачити уже аніхто
всі ті які пройшли по ту сторону дерев пофарбованих
воском розчиненим медом
які дійшли мабуть до кварталів де
жодний метал не є більш важкий чим камінь
в Сонця та Йозефін
навіть і в сусідні країни Мехали
де вересневими вечорами
дощить тільки солоною водою

отому ще каже нам вона
може що саме зараз
наспів той час
коли ми повинні б жити інші часи
наче ті чужинці
ті розкаювані в котрих дифузні тіні
і такі чіткі погляди
що усе те що торкають
вмить стає більш правдивим
та майже прозорим
ті що одягнені в синє
як і подобає будь-якому посланцю вершин
ті що носять банки з піском
з одного берега на інший
в цім місті в котрім ніхто уже не знає
що в глибах землі
вже на має місця для чужих мерців

unde celulele cândva vii
se descompun în atomi
iar deasupra lor
pe strada Salcânilor
ori în parcul Petofi
zi de zi încep să lipsească
tot mai multe margini ale anumitor forme
despărțind cele văzute
de tot ce s-ar putea închipui
în lipsa concretului

pe anumite contururi atunci apar creștături
și ceva ce seamănă cu privirea
fotografului străin
cel care se întoarce seară de seară
doar ca să dea foc aerului
golit de lumină
pentru ca nimeni să nu mai vadă
pe cei de care nu-și mai amintește nimeni
nici măcar în visele pline cu copaci
crescuți între pereții împodobiți
cu ceasuri care indică mereu aceeași oră
ultima secundă din timpul
realității timișorene

де колись-то живі клітини
розділяються на атоми
а понад ними
на вулиці Акацій
або в парку Петефі
щодня починають бракувати
дедалі більше країв певних форм
відділяючи все те бачене
від всього що можна би уявити
в відсутність конкретного

на декотрих прорисах тоді з'являються вирізки
та щось що подобає на погляд
чужого фотографа
той який повертається щовечора
тільки щоби підпалити повітря
випорожене від світла
щоби ніхто уже не бачив
тих кого не може згадати ніхто
навіть ані уві снах повних дерев
що зростають поміж стінами оздобленими
годинниками які вказують той самий час
останню секунду часу
тимишварської дійсності

19 septembrie

în vidul din zid
sculptat pe alt zid
se surpă tenebrele tencuiei îndepărtate
nimicul viu despică aerul
înăuntrul întunericului împrejmuitor
în locuri locuibile
unde ceilalți se gândesc
la tot ce nu mai e nicăieri
se simt încă vii
deși pomenirile li se par poveri
precum ilustratele diluate
în văzduhul îngreuiat
ca și cum ar sta să plouă
chiar și aici
între pereții ca de gheață
ai hotelului Timișoara
unde simțindu-ne încă prezenți
ne trezim între câteva oglinzi
ce absorb goluri din pereți
pustiiri pline de refringente glisând
printre elipsele ca de sticle
umplute cu apă
și ceva ce ne amintește de aerul ars
înăuntrul luminii
în vidul din zid
sculptat pe alt zid
în această încăpere în care așteptăm
de cealaltă parte a oglinzilor sparte
precum cioburi de gheață
acoperind suprafața încrețită a lunii
chiar și-n acești ani când pe pământ

19 вересня

у вакуумі зі стіни
вирізьбленій на іншій стіні
трощиться темрява віддалених штукатур
живе аніщо розчахує повітря
всередині оточуючої тьми
в житлових місцях
де інші думають
про те чого уже немає аніде
відчуваються ще живими
хоча згадки здаються їм ваготами
наче ілюстрації розведені
в важкім повітрі
мовбито ішло на дощ
навіть і тут
поміж стінами наче з льоду
готелю Тимишвар
де відчуваючись ще присутніми
прокидаємося між кількома дзеркалами
які поглинають прогалини зі стін
пустощі сповнені відсвітами що ковзають
поміж еліпсами мов зі скла
наповненого водою
та чогось що нагадує повітря згоріле
всередині саява
у вакуумі зі стіни
вирізьбленій на іншій стіні
в цім помещенні в яким чекаємо
з іншої сторони розбитих дзеркал
мов осколки льоду
покриваючи витку поверхню місяця
навіть і цими роками коли на землі

nimeni nu-și mai poate aminti
anotimpuri mereu schimbătoare
ape reflectante
ploi impregnate cu luciul abisului
dăinuind chiar și acum
chiar și-n această seară
în camera 313 a hotelului Timișoara

20 septembrie

precum într-un real inventat
adăugat la cele văzute
înconjurați de prea multe întinderi
ajungem pe malul Begăi
unde peste noapte
au vărsat cerneluri și tuș
decantat probabil
în ungherele beznei
amestecate cu aerul inert
și cu ceva hialin
bun spre a contura umbre
pietrificate în siluete reci
ca de staturi străine
ce nu mai seamănă cu nimeni
în acest real ce ar trebui anulat
căci nu stă în obiceiul nostru
să sfidăm potențialele prezențe
a ceva pesemne destul de evident
tocmai aici unde nimeni nu mai știe
de ce zămislim cu totul altceva
când n-ar trebui să gândim la nimic
și poate că nici nouă

ніхто вже не може пригадати
повік мінливі пори року
води що віддзеркалюють
дощі просочені блиском безодні
що тривають навіть і зараз
навіть і цього вечора
в кімнаті 313 готелю Тимишвар

20 вересня

наче в надуманій реальності
добавленій до всього баченого
оточені занадто багатьма площами
доходимо до берега Беґи
де ніччю
вилили чорнила та туш
яких розвели мабуть
в закапелках тьми
змішаної з інертним повітрям
та з чимось склоподібним
відповідним для контурів тіней
окам'янілих в холодні силуетки
наче чужі постаті
які вже не подобають ні на кого
в цій реальності яку треба б анулювати
бо не в нашій звичці
зневажати можливі присутності
чогось вочевидь доволі можливого
саме тут де ніхто вже не знає
чому ми вигадуємо щось зовсім інше
коли не повинні б думати про аніщо
та мабуть і нам

nu ni s-ar cuveni să mai existăm
în acest spațiu adăugat
la tot ce s-ar putea închipui
de oricine altcineva
chiar și de străinii reveniți tocmai acum
după sfârșitul tuturor timpurilor
tocmai pe malul de apus al Begăi
între umbrele apei
plutind înspre locuri
din care se revarsă întunericul etern
de unde revenim de fiecare dată
când nu mai avem ce să privim
nici măcar în acest aer deja încremenit
în care nimic nu mai rămâne
pentru totdeauna

21 septembrie

nu mai e loc de îndoială
că doar privirea ta
conferă claritate necesară
celor ce apar din întuneric
acea privire de care fotograful
întâlnit întâmplător
zice că lasă urme de lumină
în pozele pline de aer umbrit
și ceva împăclit
ceva ca un fel de vibrație a nuanțelor
ce obligă pe cei aleși să aleagă
între veracitate și închipuire
să înțeleagă că uneori
fanteziile duc spre adevărul

вже не слідувало б існувати
в цім просторі доданім
до всього чого можна б примислити
будь-ким іншим
навіть і чужинцями які повернулися саме отепер
після скінчення всіх часів
саме на західний берег Беґи
поміж тіні води
що течуть до місць
з яких виливається одвічна тьма
звідкіля повертаємося щоразу
коли вже на маємо на що дивитись
навіть ані в цім вже застиглім повітрі
в котрім вже ніщо
не зостається назавжди

21 вересня

вже не знайдеться місця для підозри
що тільки твій погляд
уділяє потрібної ясності
тим котрі з'являються з темноти
той погляд про який
ненароком зустрінутий фотограф
каже що залишає сліди світла
на знімках переповнених отіненим повітрям
та чимось туманним
щось на зразок вібрації нюансів
які зобов'язують вибраних обирати
між дійсністю та подобизною
утямити що іноді
вимисли доводять до правди

inaccesibil conștientului
să creadă că nu mai e loc
de nici o reticență
că și tu ai putea exista
în gândurile celor ce-și amintesc
numai visele
fără a simți timpul
fără a poposi uneori
chiar și-n locul plin de ursite uitate
îndeosebi acum
când cu o voce dogită
fotograful străin îmi vorbește
despre ochii tăi decolorați
și de faptul că tot ce se vede
nu există întotdeauna

22 septembrie

vorbindu-ți de trecutul meu fără tine
pomenesc doar de câteva distanțe
ce se restrâng tot mai mult
tărâmurii unde visez că sunt singur
pentru că cei de care aș dori să-ți amintesc
nu au existat poate niciodată
exceptând acea seară în care
o făptură întru totul străină
ca și cum ar fi fost doar o întrupare
venită din vis
mi-a spus că aici nu e locul meu
și nici inima ta nu miroase
precum acest pământ
a mai zis și mi-a indicat unicul drum

недоступній свідомості
йняти віру що уже не знайдеться місця
для жодного резерву
що і ти могла б існувати
в думках тих котрі згадують
тільки сни
не відчуваючи час
не зупиняючись іноді
навіть і в місці забутих доль
осібно зараз
коли хрипким голосом
чужий фотограф розповідає
про твої обезбарвлені очі
і про той факт що усе те що видно
не існує повік

22 вересня

провадячи про моє минуле без тебе
нагадую тільки декілька віддалей
які обмежуються дедалі більше
землі де спадає на сон що залишаюся самітним
тому що ті про кого я хотів би тобі пригадати
не існували може аніколи
за виїмком того вечора
коли зовсім чужа мені особа
начебто була б тільки втіленням
що прибуло зі сну
сказала що тут моє місце не тут
та ані твоє серце не пахне
на цю землю
ще додала та указала на єдину дорогу

ce ducea înspre cenușia vecie
spre tine
în acest oraș în care izbutesc să simt
că exist
numai pentru că tu ești conștientă
de acest fapt
când îți vorbesc de trecutul meu
de uitări și absențe
și de spațiul din care am plecat
pentru totdeauna
doar ca să pot să-nțeleg cine sunt
cine simt că sunt
în casa și în viața ta
în timpul singurătății tale

23 septembrie

aici vremurile demult apuse
sunt evocate doar ca să dăm la iveală
tot ce pare altfel decât e în realitate

ca-n acei ani din care nu se întoarce nimeni
spre a ne încredința că întunericul lor
a rămas atât de sufocant
încât lumânările dintre îngrădituri
unde au fost cândva cimitire
fără a difuza nici o briantă
fumegă încă și azi

tocmai acolo unde trecutul
a trecut deja în totalitate
de vreme ce a fost uitat definitiv

яка вила до синьої вічності
до тебе
в це місто в якому мені удається відчувати
що існую
тільки через те що ти досягаєш
цей факт
коли розповідаю тобі про моє минуле
про забуття та відсутності
та про розмах якого я покинув
назавжди
тільки щоби міг зрозуміти ким я є
ким відчуваю що є
в твоїм домі та в твоїм житті
в часі твоєї самотності

23 вересня

тут давно погасли часи
поминають тільки щоби ми освітили
все що мариться інакшим чим є в дійсності

наче тими роками з яких не вертається вже аніхто
щоби переконав нас що їхня темрява
залишилася аж такою задушливою
що свічі з-поміж огород
де були колись-то кладовища
не випромінюючи жодного сяйва
димлять навіть ще й сьогодні

саме там де минуле
минуло вже зовсім
якщо його забули сповна

doar ca să nu mai înțelegem nici noi
că toate astea înseamnă deja
cu totul altceva

chiar și acum când știm
că adevărul e întotdeauna simplu

iar aici trecutul nu se mai ține minte
întocmai așa cum s-a petrecut odinioară

doar pentru că acum
în absența întunericii
privind esențialul
pricepem că tot ce pare a fi în surplus
poate fi uitat pentru totdeauna

îndeosebi în acest loc
în care e tot timpul seară

24 septembrie

în orașul nostru a sosit o femeie străină
ce locuia pesemne în afara oricărui timp

a venit noaptea
dintr-un întuneric mult mai dens
decât cel de pe strada noastră

pe deplin conștientă de sine
zicea că părăsise acel necuprins îndepărtat

тільки щоби не тямили вже ані ми
що усе це мітить вже
щось зовсім інше

навіть і зараз коли знаємо
що правда є завжди простою

а тут минуле вже не пам'ятають
таким яким було воно колись-то

тільки через те що зараз
в відсутність п'їтьми
розглядаючи суттєве
розуміємо що все те що ввижається зайвим
можна забути назавжди

осібно в цїм місці
в котрім повік тільки вечір

24 вересня

в наше місто прийшла якась чужа жінка
яка проживала явно за рубежами будь-якого часу

прийшла ніччю
з більш густішої темряви
чим та що на нашій вулиці

цїлком осмислюючи власну присутність
повідала що покинула ту далеку неосяжність

unde cerul întunecat
se unea cu unghiurile marginilor opuse
delimitând spații destul de posibile
aflate dincolo de orice orizont văzut

ne vorbea de padine părăsite
pentru totdeauna
și de sfere ferice
umplute cu albastrul celest
ascunse bunăoară în râuri
nevăzute încă de nimeni

amintea ceva de uitări
de drumuri pe care nimeni
nu se mai putea întoarce înapoi
pentru că ceea ce se vedea acum
diferea de tot ce era înainte
fapt ce ne făcea să credem
că întotdeauna urma să se săvârșească
pesemne cu totul altceva

noaptea zicea ea sunt lipsite de ore
în care s-ar putea întâmpla ceva crucial
cum ar fi chiar și această întâlnire
de pe strada Reveriei
din fața casei voastre
cufundate într-un întuneric dens
scurs bunăoară tocmai din cerul
nevăzut încă de nimeni
așa cum e el cu adevărat

де темне небо
єдналося з краями протилежних кутів
що визначали доволі можливі межі
які знаходилися за будь-яким видимим горизонтом

розповідала нам про плоскогір'я
покинуті назавжди
та про залізні кулі
наповнені небесною синявою
приховані вочевидь в ріках
яких не бачив ще аніхто

нагадувала щось про забуття
про дороги якими вже ніхто
не може повернутися назад
через те що все те що бачилося отепер
відрізнялося від усього того що було перед тим
факт який змушував нас вірити
що щораз повинно було здійснитися
явно щось зовсім інше

ночі казала вона позбавлені тих години
коли могло б трапитися щось значуще
як наприклад навіть і ця зустріч
на вулиці Реверія
перед нашим домом
заглибленим в густу тьму
що витекла буцімто саме з неба
якого не бачив ще аніхто
саме таким яким є воно насправжки

25 septembrie

cea care venise când te așteptam doar pe tine
zicea că era cu totul altcineva
a rostit numele meu
ca și cum ar fi știut cine sunt

zicea că pe măsura înaintării
ceva din ce-și amintea destul de clar
se schimba tot mai mult
pe când se apropia de cu totul altceva

pentru că tot mai departe
erau căutați cei răătăciți
cei care mergeau dinspre apus
înspre nemărginire

și pe drumul lor ce se înălța semeț
deasupra tuturor ape
vedeau oase pudrate cu talc
ori nume de pietre amintind oameni

doar lucruri vetuste
menite să îngreuneze întunecimi
din adâncuri vaste

și atunci zicea ea
acea apă care de alte dăți
se vărsa înspre toate marginile
înghețând începea să despice pietre
ce marcau hotarele spațiilor locative

culoarea luminii atunci

25 вересня

та котра прийшла коли я чекав тільки тебе
казала що була зовсім іншою
виголосила моє ім'я
мовби то знала б ким я був

казала що по мірі надходження
щось про що згадувала доволі чітко
змінювалося дедалі більше
коли близилася до чогось зовсім іншого

через те що все далі і далі
шукали заблуканих
тих котрі прямували із заходу
до неосяжності

та на їхній дорозі яка підносилася
понад усіма водами
бачили кості в порохняві тальку
або імена каменів нагадуючи людей

тільки старезні речі
призначені зробити ще важчим темряви
з бездонних глибин

і тоді казала вона
та вода яка іншим разом
заливалася до всіх країв
замерзаючи розпочинала розколювати каміння
які мітили межі житлових просторів

колір світла тоді

căpăta luciul aerului
iar oglinzile pline de gheață
ca niște banchize aduse de râu
reflectau alte iviri
și alte prezențe
ce nu știau mai nimic
din tot ce s-ar fi putut aminti

ce s-ar fi înțeleș chiar de nu se vedea
când așteptându-te doar pe tine
mi s-a spus că păream cu totul altcineva
în ochii oricui
ori pe gheața oglinzilor
de culoarea luminii

26 septembrie

după ce la 23:45 am ieșit
ca să cumpăr șase sticle
de apă minerală
de la magazinul din colț
am zăbovit un timp
pe podul Dragalina
pentru că știam că aici
după miezul nopții
în apa râului plină de scânteieri
măsurate în albedo
imitând luciul stelelor
înotau un fel de făpturi
aproape nepământene
despuiate
cu piele transparentă

одержував блиск повітря
а дзеркала повні льоду
мов якісь криги донесені рікою
віддзеркалювали інші появи
та інші присутності
котрі не знали майже нічого
зі всього того що можна було пригадати

що можна було зрозуміти хоча і не бачилось
коли чекаючи тільки тебе
мені сказали що я ввижався зовсім іншим
в будь-чиїх очах
або на льоді дзеркал
кольору світла

26 вересня

після того як в 23:45 я вийшов
щоби купити шість фляжок
мінералки
в склепі що за рогом
я постояв деякий час
на мості Драгаліна
позаяк знав що отут
опісля опівночі
в воді ріки повної полисків
виміряних в альbedo
імітуючи лоск зірок
плавали якісь створіння
майже неземні
голі
з прозорою шкірою

ce-și lăsau chiar și părul
pe malul Begăi
știam că în locul lor
în clipe neprielnice
întotdeauna murea altcineva
de aceea nici nu se mai simțeau nevoite
ca uneori să se gândească
chiar și la ele însele
înotau într-o apă aproape stânjenie
însă niciodată nu izbuteau
să-și atingă trupurile
cu propriile mâini
nici măcar sub podul
unde li se permitea să respire
doar o singură dată
unde aerul stagnant
mă făcea să cred
că tot ce am visat până acum
îmi era întru totul străin
cu excepția celor șase făpturi
care știau că în locul lor
în momente nefaste
întotdeauna murea altcineva
chiar și pe podul Dragalina
într-un condens dens
de întuneric și ceva transparent

27 septembrie

când murea cineva
cu toții se îmbrăcau în alte haine
câinii scotoceau în căutarea oaselor

які оставляли навіть і власне волосся
на березі Бег'и
я знав що замість них
в несприятливі тамги
повік помирав хтось інший
отому вони вже й не відчувалися змушеними
щоби іноді помишляти
навіть і про самих себе
плавали в майже фіалковій воді
але ніколи їм не плужилося
торкатися власних тіл
своїми ж руками
навіть ані під мостом
де їм дозволялося дихати
тільки один єдиний раз
де застійне повітря
зобов'язувало мене вірити
що усе те що мені примілося понині
було мені зовсім чужим
за виїмком тих шести істот
які знали що замість них
в жахливі моменти
повсякчас помирав хтось інший
навіть і на мості Драгаліна
в густій конденсації
тьми та чогось прозорого

27 вересня

коли помирав хтозна-хто
всі одягали інше вбрання
собаки шарили в пошуки кісток

mușinai umbrele rotocoalelor de fum
levitând pe deasupra capetelor îndoliate
prin acest spațiu ce părea neîndestulător
chiar și pentru cei ce își mai aminteau
fagii identici cu cei de aici
cu nuanța sicriului
apa râului pe care privirile lor
se răsfireau în cercuri concentrice
pe când vestalele
de la căpătâiul decedatului
vorbeau de pediپlenele paradisului
ca de ceva destul de posibil
spuneau că și ele se supuneau
timpului celor aleși să-și trăiască
numai propria viață
doar niște idiosincrazii ilogice
învățate pe de rost
redate mecanic
în timp ce neperturbate de nimic
de nici un simbol sacru
animalele scotoceau
în căutarea oaselor
când murea cineva

28 septembrie

seară de seară pe podul Dragalina
îi întâlneam pe toți cei care
știam că au murit demult
când aveau vârsta noastră de acum
ca și acum de altfel
etate rămasă aceeași

обнюхували тіні димових кружал
зливаючись понад траурними головами
в цім привіллї що ввижалося недостатнім
ба навіть і для тих котрі згадували
буки схожі на цих звідсіль
на відтінки труни
на воду ріки на якій їхні погляди
розвірчувалися концентричними колами
коли жриці
з-побіля покійного
повідували про райські чистини
мов про щось удосталь можливе
казали що і вони корилися
часові тих яких було обрано щоб жили
тільки власне життя
тільки якісь нелогічні ідіосинкразії
вивчені напам'ять
виказані механічно
коли не схвильовані анічим
жодним святим символом
звірі шпорталися
в розшуки кісток
коли помирав дехто

28 вересня

щовечора на понтоні Драгаліна
ми стрічали усіх тих котрі
ми знали що вони померли вже давним-давно
коли в ще мали наш теперішній вік
як і зараз до речі
вік що лишився тим самим

deja de câțiva ani
neavând nimic comun
cu amintirea timpului existenței
cu zeii sângelui nostru
ori cu dumnezeii tampoanelor
de unică folosință
cu ceruri de culori pământii
spre seară prăbușindu-se în Bega
cu vitrine vitrificate
prin care treceau
tot felul de forme eterice
tot ce puteau fi ei
alte vietăți dimpreună cu ei
desprinzându-se de oglinzile dimprejur
diafanizând aceste parapete
ca de sticlă
de culori ce nici măcar nu existau
privirile noastre radiind luciul viu
căutând umbre dizolvate în alte umbre
chiar deasupra pământului în care
părul lor continua să crească
pe sub crucile de lemn
ce prindeau rădăcini tot mai adânci
semne sacre semnificând ceva relevant
poate doar în conștientul nostru
întotdeauna ca și acum
când nu mai doream să fim acolo
doar ca să putem să fim singuri
când știam că rătăcind
printre cei întâlniți întâmplător
emaciați exagerat de mult
seară de seară pe podul Dragalina
aminteam timpul altei existențe

вже кілька років
не маючи нічого сумісного
зі спомином пори проживання
з божествами нашої крові
або з богами прокладок
одноразового користування
з небосхилами земляних кольорів
під вечір впадаючи в Беґу
зі скляними вітринами
крізь які проносилися
усілякі ефірні форми
усе чим могли бути вони
інші почвари разом з ними
відділяючись від довколишніх дзеркал
придаючи прозорості цим парапетам
мов зі скла
забарвлень які навіть і не існували
наші погляди випромінюючи живий лиск
шукаючи тіні розчинені в інших тінях
якраз над землею в якій
їх волосся продовжувало виростати
під дерев'яними хрестами
в котрих появлялося чим більш глибоше коріння
святі знаки зазначаючи щось головне
може тільки в нашій свідомості
повік як і зараз
коли ми вже не бажали бути там
тільки щоби могли залишатися самими
коли знали що бродяжачи
поміж тими яких стрівали зненацька
за надто охлялі
щовечора на понтоні Драгаліна
ми згадували час іншого існування

cu toate că se făcea deja prea târziu
pentru orice alt început
pentru eterna sihăstrie dimpreună cu ei

29 septembrie

cele care locuiau de cealaltă parte
a gardului de sticlă
credeau că aici coordonatele geografice
erau întotdeauna altele
pentru că spațiul se afla
într-o continuă expansiune
pentru că întotdeauna
se credeau altcineva
îndeosebi când visau
amintirile noastre
când ne așteptau
dorindu-și ca cele întâmplăte
să nu se fi petrecut niciodată
nici atunci când uitau cine erau
și nici când doar cu privirile sticloase
fără noimă căutau alte locuri
marcate de aceleași coordonate geografice
ca cele de aici
de cealaltă parte a gardului pe care sta scris
centrul de sănătate mintală
și amelioare a deranjamentelor psihomotorii
de tip catatonic

хоча робилось вже доволі пізно
для будь-якого іншого почину
для одвічної самотності разом з ними

29 вересня

ті які пробували по тому боці
скляного палісадника
вважали що отут географічні координати
були завжди іншими
через те що простір перебував
в постійнім розширенні
через те що завжди
вважали себе іншими
зокрема коли снили
наші спогади
коли чекали нас
прагнучи щоби все те здійснене
щоби не відбулося б аніколи
ані тоді коли забували ким були
та ані коли тільки склянистими поглядами
без жодного сенсу підшукували інші місця
позначені тими ж географічними координатами
мов і ці відсіль
по тім боці огорожі на якій було написано
центр психічного оздоровлення
та поліпшення психомоторних розладів
кататонічного типу

30 septembrie

fără tine adâncită în apă
simțeam că îmi lipseau
câteva procente din gravitație
mi-a spus cea care mi-a deschis ușa
înainte ca să intru
pentru prima și ultima dată
în centrul deranjatelor mintal
îmi lipsea tăcerea ta
când atingeam aerul
știind că vântul îl va purta
până la tine
căldura mea și ploaia lunară
valuri spiralate
umplute cu atât de multă lumină
încât nu mai puteai distinge
nici o culoare
mai zicea ea pe când îmi implanta
un cuțit ruginit în inimă
pentru că avea nevoie
de pielea mea
pe care urma s-o îmbrace
peste pielea ei
ca să pot să simt
mai zicea
adevărata-ți îmbrățișare
tocmai acum
când ai intrat pentru ultima dată aici
și m-ai făcut să cred
că din această clipă
am tocmai locul meu
căci te am în mine

30 вересня

без тебе занурена в воді
я відчувала що мені бракувало
декілька процентів сили тяжіння
сказала та котра відчинила мені двері
перед тим як я увійшов
вперш та увостаннє
в центр психічно стурбованих
мені бракувало твоє мовчання
коли я торкала повітря
знаючи що вітер донесе його
аж до тебе
моє тепло та місячний дощ
спіральні хвилі
наповнені таким постійним сяйвом
що вже навіть не можна було впізнати
жодного кольору
ще повідала вона коли втуплювала
ржавий ніж в моє серце
тому що потребувала
моєї шкіри
яку повинна була натягнути
на її шкіру
щоби спочувати
ще казала
справжні твої обійми
саме зараз
коли ти увійшов вже востаннє сюди
та змусив повірити
що від цього моменту
в мене є тільки своє місце
бо ж в мені є ти

Interstiții

Înainte de a pleca mai departe
înspre tufani văzuți
din același unghi
ca și cum doar un singur om
ar mai fi rămas viu
între ușile arse
privind înapoi
m-ai zărit chiar în preajma ta
pribegind prin păduri
unde creșteau alte păduri
stejari scorburoși
înăuntrul cărora cădeau frunze
alături de umbrele noastre
deținând trupuri reci și încă vizibile
chiar dacă din locul în care așteptai
priveai în trecut
când erai alta
și eu eram altul
pentru că uitam clipele în care ne aflam
și nu-nțelegeam că ceva
ce nu se-ncadra în prezent
se mai desprindea încă de alți
și alți arbori
deja inexistenți
deja de neaflat pe drumuri
pline de porți părăsite
arzând chiar și-acolo
unde nu mai știam unde eram
în ce toamnă erai tu
cea de departe

Просвіти

перед тим як піти далі
до дубів бачених
з одного і того ж кута
нібито тільки одна єдина людина
ще залишилась живою
між згорілими дверима
озираючись
ти помітила мене поруч тебе
бродячи борами
де зростали інші гаї
дуплясті дуби
в середині котрих опадало листя
обік наших тіней
добуваючи холодні та поки ще видимі тіла
хоча з місця де чекала
ти задивлялася в минуле
коли ти була іншою
і я був іншим
через те що ми забували миттєвості в яких знаходились
та не уловлювали що саме те щось
що не вписувалося в сьогоденність
відділялося від інших
та інших дерев
вже неіснуючих
вже не побачених на путях
повних покинутих дубів
палаючи навіть і там
де я вже не знав де я перебував
в котрій осені була ти
ота віддалік

și cine erai când alături de mine
priveai înapoi
unde-n depărtări
unde-n alte păduri închideam uși
de care doar în preajma ta
încă mai aminteam
ca de niște ghindari înăuntrul cărora
pluteau umbre de frunze
și ceva ce se desprindea
de privirile noastre
de atunci
de acum
și din toamnele-n care
urma să ne recunoaștem pesemne
pentru ultima dată
în preajma geamurilor
prin care alunecau zboruri
vântul și culoarea
pereților reveni
când cineva pășea
în alt spațiu
privea înapoi
amintind două existențe
total diferite
întâlnindu-se întâmplător
înainte de a pleca mai departe
înspre goruni priviți concomitent
din același unghi
ca și cum
doar un singur om
ar mai fi rămas viu
între ușile arse

та ким була коли побіля мене
оглядалася назад
десь в далину
де в інших дібровах я зачиняв двері
яких тільки поруч тебе
ще поминав
мов якісь дуби всередині яких
плавали тіні листя
та ще й те що відривалося
від наших поглядів
тодішніх
теперішніх
та з тих осеней в яких
нам слідувало спізнатися вочевидь
востанне
обік вікон
крізь які просівалися польоти
вітер та колір
гнилих стін
коли хтось простував
в інший простір
оглядався
спомінаючи зовсім різні
існування
стрінувшись ненароком
до того як податися далі
до дубів бачених одночасно
з того ж самого кута
буцімто
тільки одна єдина людина
залишилася б живою
між згорілими дверима

Depărtări fără orizonturi

imaginea acestui loc
transgresează orice timp
ajunge în alte cartiere
locuite de cei ce împart
amintiri comune
formele vântului
ceva inopinat
uneori acest aspect
atât de unanim
include chiar și zonele tranzitorii
accesibile arealului
prielnic opului
osârdiei de a revedea trecutul
deseori uitat
alteori reprezentarea în sine
e doar un interval arhitectonic
cu o vervă echivocă
modelat de cei care
mai mereu îndepărtează
prisosițele inutile
ca și cum s-ar strădui să uite
urmele tot mai adânci
păstrate pe drumul
plecării tale înspre
noiane identice cu cele de aici
amintite de ceilalți
întocmai așa cum arată toate
doar în acest prezent

Віддалі без горизонтів

відображення цього місця
долає будь-який час
приспіває до інших форштадтів
де пробувають ті котрі поділяють
загальні згадки
кшталти вітрів
щось невмисне
подеколи цей аспект
удосталь одностайний
прилучає навіть і проміжні зони
доступні просторіні
що сприяє реалізації
охоти наново побачити минуле
не раз позабуте
іншим разом саме представлення
зводиться тільки до архітектурного відрізу
з безмежним бажанням
модельованим тими котрі
майже завжди віддаляють
непотрібні доповнення
буцімто готувалися би позабути
чимдалі глибші сліди
збережені на дорозі
твого відходження до
безмеж ідентичних з цими звідсіль
згадані іншими
саме такими якими виглядають всі
тільки в цій теперішності

plin de distanțe fără zariști
de ceva ce se închipuie
că ar putea dăinui dincolo de privire
plămădind prevăzutul
amintind nici nu se mai știe ce
tot ce succedă celor comune
chiar de pare altfel
decât făgăduințele de până acum
un fel de zid
precum în poze decolorate
un drum de acces înspre alte perimetre
de sclipiri improprii oricărui spațiu
deja cunoscut
ceva estimabil dar lipsit de consistență
precum nisipul ridicat în valuri
țâșnind dinăuntrul încăperilor părăsite
fum întărit în forme de pietre
și o parte din pustiu condensându-se
în locuri din care lipsește orice
poze în care lumina rămâne constantă
mult mai clară decât
glanțul apropiierilor din acest interior
încadrat între murii de umbre
care-n timp ce vibrează
imită ecoul respirației tale
luminând aerul
chiar acestui prezent
unde-n depărtări fără orizonturi

повній дистанцій без обріїв
без чогось що примислюється
що могло б чигати за гранями погляду
продукуючи передбачене
нагадуючи вже й не знається що саме
все що слідує всьому гуртовому
хоча й мариться іншим
чим обітниці донині
якась огорожа
наче знебарвлені фотографії
під'їзні дороги до інших периметрів
повних блисків неналежних аніякому розмаху
вже знаному
щось вагоме але позбавлене консистенції
наче пісок що злітає хвилями
випурхує зсередини покинутих кімнат
дим що бучавіє формами каменів
та частка порожнечі що конденсує
місцями де бракує будь-що
світлини на яких світло утримується однаковим
більш чіткішим чим
глянс округів з тутешньої внутрішності
вписаної між мурами тіней
які в мить вібрування
імітують луну твого дихання
освітлюючи повітря
саме цієї теперішності
десь в віддалях без горизонтів

Identitatea decedatei

cea care în miezul nopții ieșise din apă
mi-a spus că în punga de plastic
ce-o ținea în mâna stângă
adunase miezul unui nor decantat
tocmai în cartierul în care
între pârlaogele pământului cunoscut
se pierdea prea mult loc în zadar
unde sub un cer veșnic cleios
vântul căpăta culori concrete
se respira greu întrucât
acolo unde timpul se uita mereu
cu adevărat se puteau trăi
doar zilele de vineri
treceau anotimpuri neînțelese
îmi zicea ea și numaidecât
amintea de umbre
ce se izbeau de geamuri
eliberau sunete înfundate
precum șoaptele celor care populau
tocmai acele regiuni ale lumii
ce păreau doar niște reproduceri fidele
ale altor plaiuri
deja cunoscute
orașe din care păsările zburaseră
undeva în afara spațiului
chiar în orele de prisos
când ea încă mai continua
să aștepte să se facă târziu

Ідентичність померлої

та котра ополуночі вийшла з води
вимовила що в поліетиленовім пакеті
якого держала в лівій руці
назбирала осередок неокантованої хмари
саме в тім передмісті де
між брижами відомої землі
даремно губилось надмір багато місця
де під повік берким небокраєм
вітер діставав конкретні кольори
дихалось важко через те що
там де час забувався завжди
насправжки можна було жити
тільки в дні п'ятниці
проминали незрозумілі пори року
говорила мені вона та знічев'я
нагадувала тіні
які вдарялись об варцаби
звільняли приглушені звуки
наче шепотання тих котрі займали
саме ті регіони світу
які маячили мов якісь адекватні репродукції
інших країв
уже відомих
міста з яких птиці вилетіли
десь на зовні простору
саме залишніми часами
коли вона ще продовжувала
чекати щоби стало пізно

aștepta și zicea că știa
cine era ea pentru ea
chiar dacă străinii gândeau
că era cu totul altcineva
de fapt se justifica
oricine cunoștea
cel puțin o persoană
cu numele Ana
fie ea această Ană
pentru fiecare în parte
mereu alta și alta
oricum mai spunea ea
vădit confuză și destul de iritată
din teamă de a nu se face neînțeleasă
în orice conjunctură
totul putea fi asemănat
cu întru totul altceva
și chiar de păreau că se duc
mai mereu altundeva
cei care nu priveau niciodată
nici măcar cerul
întotdeauna lăsau senzația că erau
la fel de străini
și atunci când credeau că nu mai exista
nici o oră de prisos în nopțile lor
dar și când uitau că în realitate
își continuau doar grabnica apropiere
de iminentul final
la fel cum făceam și eu
până când am trecut
de cealaltă parte a apei
am pătruns în adâncul altor lumini
pentru că nu mai aveam

чекала та віщала що знала
ким була вона для самої себе
хоча чужаки кмітували
що була зовсім іншою
до речі оправдувалася
будь-хто пізнавав
хоча би одну єдину людину
з іменем Анна
хай би вона була б ця Анна
для усякого порізно
завжди іншою та іншою
у кожнім випадку ще казала вона
навпростець зніченою та доволі нервуючись
зі страху не стати незрозумілою
в будь-якій кон'юнктурі
все могло подобати
на щось зовсім інше
та хоча й мерещилось що йшли
всякчас десь інде
ті котрі аніколи не розглядували
навіть ані небо
завше зоставляли враження що були
такими ж сторонніми
і тоді коли вважали що вже не існувало
жодної залишньої години в їхніх ночах
але й коли забували що в дійсності
продовжували своє поспішливе наближення
до невідхильної кінцівки
аналогічно тому як вчиняла і я
аж допоки не перейшла
по той бік ріки
проникла в глибокості інших посвітів
через те що вже не мала

nici un loc în viață
și nu îmi mai puteam închipui
unde anume eram
așa că trebuia
să mă gândesc doar la tine
ca să pot să mă simt vie
mai spunea cea care în miezul nopții
ieșise din apă
adusese miezul unui nor distilat
de undeva de sub cerul vâscos
unde vântul căpăta culori concrete
păsările zburau în afara spațiului
iar ea nu înceta să-mi povestească
cine era ea pentru ea
și cine eram eu pentru oricine altcineva
îndeosebi acum
când adevărate păreau
doar zilele de vineri
când în miezul nopții ce dura
mai mult decât viața oricui
ea încă mai aștepta
să izbutesc să înțeleg
unde anume eram
iar eu încercam să aștept
să se facă târziu

жодного місця в житті
та не могла прозирнути
де саме я була
отже повинна була
думати тільки про тебе
щоби могли вчувати себе живою
ще казала та котра ополуночі
вийшла з води
принесла основу неокантованої хмари
звідкись з-під гнилого неба
де вітер набирал конкретних кольорів
птахи вилітали на зовні простору
а вона не застопорювала викладати мені
ким була вона для самої себе
та ким був я для будь-кого іншого
осібно отепер
коли справдешніми здавалися
тільки дні п'ятниці
коли опівночі яка тривала
більш чим будь-чиє життя
вона ще ждала
щоби я зумів зрозуміти
де саме я був
а я чекав
щоби стало пізно

Câteva diorame din alte dimensiuni

aștepți altceva
dar nici nu știi dacă acest altceva
e tocmai așa cum crezi tu că e
dacă seamănă cu tot ce uneori pare altfel
cu toate că e doar așa
cum suspectezi că a fost dintotdeauna
ori poate că nici nu aparține concretului
dacă admiti că n-a fost văzut niciodată
aidoma aceluia ceva
ce se așteaptă întotdeauna
pentru că persistă doar în gândul tău
se face dorit și aproape prezent
oriunde altundeva
îndeosebi acolo unde
n-a ajuns încă nimeni
unde crezi că există ceva
diferit de tot ce nu poți să născocеști
întrucât e mult mai clar
decât orice veracitate
decât intuiția că știi că și tu
exiști undeva
crezi și aștepți până când
ceva ce se vede încă și azi
poate fi plăsmuit ca mereu altceva
de altcineva
altcândva
oriunde altundeva

Декілька діорам з інших вимірів

чекаєш щось інше
але не знаєш чи все це
є саме таким яким вважаєш ти що є
чи подобає на те що подеколи знайоме й для інших
хоча є тільки таким
яким підозрюєш що було всякчас
або може що й не припадає конкретності
якщо допускаєш що не було бачене аніколи
подібно на те
що дожидають повік
тому що зберігається тільки в твоїй думці
стає жаданим та майже наявним
будь-де інде
зокрема там де
ще не дійшов ніхто
де гадаєш що існує щось
інше чим все те що ти не спроможний виметикувати
через те що є більш розбірливим
чим будь-яка істинність
чим інтуїція що знаєш що і ти
існуєш ще десь
віриш та ждеш допоки
щось що видно ще й сьогодні
можна домислити як щось завжди інше
ким-небудь іншим
іншим разом
абиде інде

arunci ceva greu
în adâncul întunericului
în golul surpat
chiar în centrul pieței centrale
te lepezi de radiații
întărite în culori spălăcite
ca de pietre albastre
căzute din cer
la scurt timp după seismul
anunțat la radio Cuarț
după ce în atmosferă terestră
pătrunsese ceva străin
dintr-o altă dimensiune
ca dintr-o lume fără timpul prezent
și fără depărtări detașate
de profunzimi întunecate
din care ar putea țâșni pietre decolorate
la scurt timp după încetarea vibrații
apropierilor înălțate chiar deasupra luminii

tot ce ți-e alături
nu se mai poate atinge
aceste pietre ca de nisip cimentat
acești lăstari înălțați
chiar în mijlocul drumului
ce nu mai duce niciunde
aceste forme de fum și de umbre
planând pretutindeni
încă de săptămâna trecută
trepidând și sticlind

кидаєш щось важке
в глиби тьми
в прощiлину що вирвалась
посерединi центральної площi
позбавляєшся радiацiї
яка згусла в вимитi кольори
мов синє камiння
що випало з неба
невдовзi пiсля землетрусу
про якого пoviдомили на радiо Кварц
пiсля чого в атмосферу землi
проникло щось чужинне
з iншого вимiру
мов зi свiту без теперiшнього часу
та без вiдокремлених
вiд темних глибин
з яких могло б випорснути кольорове камiння
вiдразу пiсля зупинення вiбрацiї
зближень що пiдводяться навить понад свiтлом

все те що витає поруч тебе
вже не можна торкати
це камiння мов з цементного пiску
цi паростi що здiймаються
саме посерединi дороги
яка вже не веде аниде
цi форми диму та тiней
дудлячи поспiль
ще вiд минулого тижня
двигтячи та склянiючи

amintind ceva clar
însă nevăzut niciodată
tocmai în faptul zilei
în aceste ore când uiți
că și ciulinii cresc peste noapte
precum întunericul condensat
precum altceva
dintr-o altă lume
persistând alături
vibrând și luminând
doar ca ceva ce se poate privi
dar nu se mai poate aminti și atinge

nu mai poți privi
ci doar îți închipui
tot ce ar trebui să se vadă
doar de aici
din mijlocul lumii
când simți abisul și suportți ideea
că niciodată nu se va mai putea
muri pe pământ
oricât de mult n-ai încerca
să cunoști toate prezențele
încetarea oricărei agitații
amintind schime ce semnifică
pare-se deja cu totul altceva
oricât de bine nu ai înțelege
că știi unde ești
cu toate că nimic nu se mai întâmplă
în absența timpului
când râvnești totuși să-ți dovedești
că exiști

нагадуючи щось явне
але не бачене аніколи
саме ополудні
цими часами коли забуваєш
що й татарники зростають ніччю
мов щільна тьма
мов щось інше
з іншого світу
зберігаючись обіч
вібуючи та світячи
мов тільки те що можна вбачати
але не можна здумати та торкати

вже не можеш розглядувати
а тільки домислюєш
усе те що потрібно би бачити
тільки звідси
з осередку світу
коли учуваєш бездонню та підкоряєшся гадці
що аніколи вже не можна буде
померти на землі
хоч би скільки ти не старався б
упізнати всі присутності
припинення будь-якого збудження
нагадуючи жести які зазначають
здається вже щось зовсім інше
хоч би як добре ти не розумів
що знаєш де ти є
хоча вже не трапляється аніщо
в відсутність часу
коли багнеш все ж довести собі
що існуєш

încă exiști chiar dacă nimeni
nu mai știe de tine
și nici de faptul că aici
a mai rămas totuși încă ceva
destul de clar și aproape prezent
doar gândul tău
ultimul lucru
penetrând neantul
ocupând deja totul

ще існуєш хоча вже ніхто
не знає тебе
ані той факт що тут
втрималося все-таки ще щось
доволі явне та майже присутне
тільки в твоїй думці
останнє сяйво
просікаючи порожнечу
яка займає вже все

Între granițele genunii

Îi spuneau:

Stai înăuntru, pentru că cei vii văd culori
chiar și acolo unde nu există nimic;
aproape nimic.

Dar ei scot ceva viu din pământ,
bodogănea ea, insistând asupra convingerii
că se înșală cu toții.
Deoarece uită că tot ce procură din adânc
poate că nici nu aparține în totalitate întocmai lumii lor.

Îi ziceau:

Ignoră-i, fiindcă ei tind să creadă că tot ce presimt,
ating și chiar văd,
chiar cred că există.
Ca și acele imagini sacerdotale,
ce și le născocesc doar din dorința de a locui eternitatea,
neglijând faptul că până la naștere nu erau nicăieri.

Însă ea nu se lăsa convinsă,
căci știa că doar suprafețele pustiite
ale străzilor mereu abandonate,
uneori, când uitau cu toții propriul lor prezent,
demarcau genunea.

Між межами безодні

Їй казали:

Стій всередині, через те що всі живі вбачають кольори
навіть і там, де нема нічого;
майже нічого.

Але вони витягають щось живе з землі,
мимрила вона, наполягаючи над впевненням,
що помиляються всі.
Тому що забувають, що усе те, що добувають з глибин,
може й не припадає дочиستا саме їх світові.

Їй казали:

Ігноруй їх, бо вони кмітять, що усе те, що передчувають,
торкають та навіть і бачать,
вірять, що все те й насправді існує.
Наче й оті святочні зображення,
яких вигадують тільки з бажання оволодіти вічністю,
нехтуючи той факт, що до народження не були аніде.

Але вона не корилася таким пересвідченням,
бо ж знала, що тільки порожні поверхні
повік покинутих вулиць,
іноді, коли вже усі забували про особну теперішність,
маркували провалля.

Dar când anume ai să uiți tocmai acest prezent?
o întrebau când vedeau râuri translucide
curgând chiar deasupra lor,
pentru că în acele ape era mult mai mult aer decât oriunde
altundeva.

Și când ai să treci dincolo de clinele depărtărilor de pretutindeni?
însistau așteptând o vecie întreagă; rămânând înăuntru,
între ecurile orașelor în care vibrau tonurile tot mai depărtate,
aproape nepământene.

Muzici din alte sfere, răspunsuri prezumtive și câteva amintiri
cu cei plecați pentru totdeauna,
dincolo de pantele depărtărilor asemenea apelor
curgând chiar deasupra lor; în acest prezent
ce poate că nici nu mai exista pentru alții; pentru altcineva.

Un aer aprins curgea în adâncimea la care, în mod obișnuit,
ar fi trebuit să se afle trupuri. Însă acolo, îi spuneau ei,
după atâția ani, acum acolo nu mai era nimic.

Nici măcar pământ rămas în urma descompunerii.

Și totuși, intuia ea, aerul scânteia mult mai tăios
decât în timpul vieții. Poleia metalul ce-i proteja unghiile
în timp ce săpa în căutarea urmelor a tot ce s-a uitat deja
cu desăvârșire.

Chiar și văzduhul pigmentând vidul cu un fel de luci
aproape pământiu.

Але коли ти не тямкуватимеш саме цю вже теперішність?
запитували її, коли бачили прозорі ріки,
які текли саме понад ними,
через те, що в тих водах, було чимраз більше повітря чим
деінде.

Та коли підеш за схили далей звідусіль?
наполягали дождаючи цілу вічність; втримуючись усередині,
між вилясками міст, де вібрували здебільш далекі тональності,
майже неземні.

Виспіви з інших вимірів, припустимі відповіді та декілька згадок
з тими котрі відійшли навіки,
за схили дистанцій подібних водам
які текли понад ними; в цій теперішності,
яка може вже й не існувала для інших; для когось іншого.

Палке повітря протікало в тих глибах, де, зазвичай,
повинні були витати тіла. Але там, казали їй вони,
після стількох років, зараз вже не було нічого.

Навіть ані землі, яка зісталася б після розкладання.

Та все ж, визначала вона, повітря світилось щораз гостріше
чим під час життя. Вкривало метал, який вберігав її нігті,
коли копала в пошуки слідів всього того, що забулося вже
повністю.

Навіть і повітря, пігментуючи провалля своєрідним сіянням,
майже землистим.

Nu mai găsea nici măcar numele printre stanele strivite,
păstrând cândva litere imprimare-n relief.
Și nici cruci nu afla;
nici forme de cruci ori ceva ce i-ar fi amintit timpul.
Un timp trăit
în locuri destul de clare;
măsurând neconținutul zor înspre aceeași genune.
Când deja se putea uita orice prezent,
muzici din alte sfere, vorbele lor reverberând pretutindeni:

Doar cei vii văd culori chiar și acolo unde nu există nimic,
nici măcar humă rămasă în urma descompunerii,
când văzduhul pigmentează vidul
cu un fel de luciu aproape pământiu.

Не знаходила вже ані імен поміж розколеними скелінами,
бережучи колись-то букви надруковані в рельєфі.
Та ані хрестів не знаходила;
ані форм хрестів або щось, що могло б нагадати їй час.
Прожитий час
в доволі чітких місцях;
вимірюючи невпинний біг до тієї ж безодні.
Коли вже можна було забути будь-яку теперішність,
мелодії з інших вимірів, їхні слова, що лунали скрізь:

Тільки живі бачать кольори навіть і там, де немає нічого,
навіть ані глини, яка залишилася б після розчинення,
коли повітря пігментує порожнечу
своєрідним світлом, майже земляним.

Ultimul sfârșit

Mai întâi, se iau câteva cruci de piatră.

Se înfig în pământ.

La adâncimi la care nici măcar umbrele nu mai pot ajunge;
aparențele celor ce rămân afară, chiar deasupra surpăturilor.

Mai apoi, din alte depărtări, se aduce un altfel de pământ.

Mult mai greu decât boiurile amintite. Cadaveric și reavăn.

Se astupă cu el tot vidul păstrat pentru
extinderea aerului.

Îndeosebi, în locuri citadine. Unde spațiul nu se mai dilată
la fel de mult ca acolo unde încă se mai simte nevoia
de a se atinge ceva. Chiar și numele
gravate pe pietrele reci.

Ulterior, se recurge la înlăturarea siluetelor în surplus,
demne de a denatura adevărul trecut. Se uită totul.

Ca și cum niciodată nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit,
demn de a se ține minte îndeosebi în ceasuri de cumpănă.

Acum, când umbrele crucilor scoase din pământ,
atinse, par aspre și reci.

Ca pietre bărduite,
abandonate undeva la marginea drumului
ce nu mai duce, pare-se, nicăieri.

Nici măcar înspre spații de văzduh dizolvat de vânt;

Останній кінець

Попервах, беруться декілька кам'яних хрестів.

Занурюються в землю.

До тих глибин, до яких навіть ані тіні не можуть дочапати;
марева тих котрі зостаються назовні, саме над баюрами.

Перегодя, з інших далей, приноситься інша земля.

Здебільш важка чим згадані постаті. Затвердла та глевка.

Затулюється нею весь вакуум, притриманий для
розширення повітря.

Осібно, в містких місцях. Де обшир вже не ширшає
настільки ж, наче й там, де ще відчувається потреба
торкнути щось. Навіть і імена,
гравіровані на холодних каміннях.

Відтак, ідеться до відділів надлишкових сил'веток,
спроможних спотворити минулу правду. Забувається усе.

Буцімто ніколи не скоїлося би нічого несвійського,
вартого запам'ятати саме визначальними часами.

Зараз, коли тіні хрестів, яких витягують з землі,
торкані, здаються кінчастими та холодними.

Мов різьблене каміння,
закинене десь неподалік дороги,
яка, здається, вже не веде аніде.

Навіть ані до просторів повітря розчиненого вітром;

aer mai dens decât fumul, decât umbra unicului ins
așteptând sfârșitul; întrebându-se dacă pe întregul pământ
a mai rămas cel puțin un om,
un singur om capabil de a-și aminti
cel puțin vreo rugăciune. Ultima.

„...ca să pot să mor“, își zice în gând insul.
„ca să pot să mor și eu într-o zi“.

повітря густіше за дим, за тінь єдиної особи,
дожидуючи кінець; запитуєчись чи на цїлій землі
залишилася б хоча би одна людина,
одна єдина людина зугарна згадати
принаймні хоча би одну однісіньку молитву. Останню.

„... щоби зміг би померти і я“, подумки ораторствує особа.
„... щоби змогли померти й мені котрогось-то дня“.

Tărâmul dintre două stele

mai bine să iubești și să pierzi
decât să te minți că iubești

îmi ziceai când porneam pe ultimul drum
și nu mai vedeam nici un copac
nici măcar orizontul deja pierdutei îndepărtări
ceva ce se amintea a fi întru totul altfel
decât era în realitate

vânt argintat cu lumini alungite
dincolo de hotarele celor văzute
pe când privirile penetrau aerul tot mai lucios
ca de sticlă ce nu ne mai permitea să recunoaștem
transparentele propriilor umbre
nici măcar arborii de zăpadă amintind altceva
înălțându-se în locuri în care
totul părea a fi mult prea iluzoriu
ca și cum tocmai acolo n-ar mai fi fost nimic
aproape nimic
întrucât nu mai știam dacă în acel spațiu
deja pesemne uitat
încă mai exista chiar și azi totuși ceva
orice

grădina aceea în care uitam să respirăm
când ne întâlneam pentru ultima dată
și nu mai știam dacă tot ce iubeam
pierdeam pentru totdeauna

Простір з-між двох зірок

краще було б коли б ти кохав та губив
чим обманював себе що кохаєш

віщала мені ти коли ми рушали в останню дорогу
та не бачили вже ніякого дерева
навіть ані виноколу уже загубленої віддалі
щось що пригадувалось що було зовсім іншим
чим в дійсності

суховій осріблений осяннями які сягали
аж за межі всього баченого
коли наші погляди проймали щораз ясніше повітря
мов зі скла яке не зволяло взнати
прозорість власних тіней
навіть ані сніжні дерева нагадуючи щось інше
підводячись в тих місцях де
усе мерещилось вдосталь ілюзорним
мовбито саме там не було би уже нічого
майже нічого
через те що ми не знали чи в тім дозвіллі
вже вочевидь забутім
ще існувало ще й сьогодні все ж щонайменше щось
абищо

той вертоград де ми забували дихати
коли зустрічались увостанне
та вже й не знали чи все що кохали
запропащали назавжди

pentru că poate că totul
aparține doar imaginarului nostru
dar nicidecum lumii
din care plecam pe ultimul drum

mergeam împreună
tot mai departe de tot ce ne aminteam
că putea fi real
tot ce exista totuși
lucea și era clar precum arborii ca de sticlă
din ultima iarnă de pe depărtatul pământ

era prezent pretutindeni
dăinuia mereu
poate chiar și acum când îmi ziceai
că mai bine ar fi dacă aș iubi și aș pierde
decât să continui să mă mint că iubesc
încă iubesc
chiar și pe această planetă dintre două stele
unde lumina dăinuie mai tot timpul
umple formele clare cu ceva viu
veșnic viu

через те що може що все те
приналежало тільки нашій уяві
але аніяк світу
з якого вирушали в остатню дорогу

ми йшли разом
чим дальше від всього того що нагадували
що могло бути дійсним
все що існувало все-таки
світилось та було видимим наче дерева буцімто зі скла
останньої зими з далекої землі

було присутнім поспіль
тривало завжди
може навіть і зараз коли ти казала
що краще було б коли б я кохав та губив
чим продовжував оманювати себе що кохаю
ще кохаю
навіть і на цій планеті з-поміж двох зірок
де світло триває всякчас
заливає чіткі форми чимсь-то живим
вічно живим

Crăciunul celorlalți

Dintr-o beznă densă, noaptea trecută, ca din nimic,
ieșise o femeie străină. Avea părul lucios
și o piele atât de albă,
încât mi s-a părut că nici nu era om
acea statură stranie.
Semăna, mai degrabă, cu ceva ce nu putea dăinui nicăieri.
Și totuși, era mult prea prezentă
alături de tot ce izbuteam să ating;
să simt a fi viu,
chiar dacă rămânea la fel de rece precum marmura
ninsă din parcul central, unde mai mereu așteptam altceva.
Cu totul altceva.

Dar necum pe ea;
acea femeie ivită din cel mai compact întuneric
văzut vreodată,
ca dintr-un fundac ce ducea, probabil,
spre ultimul hat al lumii reale.
Unde, seară de seară, tot ce arar se putea vedea
chiar și de aici, se golea de consistență.
Și atunci ieșea la iveală aparența
celeilalte lumi.
Abisul cu străzile lui tot mai pustii,
cu ziduri de zgură
și uși ce nu se deschideau niciodată.
Întrucât toți cei rămași dincolo
priveau doar întra colo unde nu se mai vedea nimic.
Așa se făcea că

Різдво інших

З густої тьми, минулої ночі, мов знічев'я,
вийшла чужа жінка. В неї було світле волосся
та аж така біла шкіра,
що мені здалося, що навіть ані не була людиною
ота дивна постать.
Подобала, скоріш, на щось, що не могло існувати аніде.
І все ж, була надмір присутньою
обік всього, що мені вдавалось торкати;
вчувати живим,
хоча й залишалось таким же холодним, як і засніжений мармур
в центральнім парку, де щораз я чекав щось інше.
Зовсім інше.

Але аніяк не її;
оту жінку, яка з'явилась з найкомпактнішої тьми
баченої коли-небудь,
мов з сутемряви тієї вулиці, котра вводила, мабуть, до
останньої перешкоди реального світу.
Де, щовечора, все те, що зрідка можна було бачити
навіть і відси, позбавлялося консистенції.
І тоді виявлялась зовнішність
того іншого світу.
Западня з її дедалі пустими вулицями,
зі стінами з шлаків
та дверима, котрі не відчинялися аніколи.
Через те що усі ті, котрі лишилися з того боку,
задивлялися тільки туди, де вже не бачилося аніщо.
Саме тому

nimeni nu-i mai știa pe cei de alături.

Doar această femeie îi cunoștea pe toți. Îi amintea chiar și aici,
unde nimic nu mai aparținea nimănui.

Nici măcar luminii tot mai livide,
despicând văzduhul dimprejur.

Eliberând totul de orice culoare admisibilă.

Tocmai în acest prezent provizoriu când,
neîncetând s-o privesc stăruitor,
aveam senzația că silueta ei devenea tot mai opacă.

Asemenea fumului solidificat

în ceva aparent prezent și aproape posibil

în lipsa respirației mele

și a neputinței de a răspunde la singura ei întrebare:

Tocmai azi, când ceilalți sărbătoresc Crăciunul,
cât anume îți mai amintești din anii morții tale?

вже ніхто не знавав всіх тих, котрі були поряд.

Тільки ця жінка знала всіх. Згадувала їх навіть і тут,
де аніщо вже на належало анікому.

Навіть ані дедалі жвавому світлові,
розчахуючи повітря з-навкруги.

Визволяючи все від будь-якого можливого кольору.

Саме в цій тимчасовій теперішності, коли,
не вгаваючи розглядувати її наполегливо,
мені здавалося, що її силует ставав чим більш матовим.

Схоже димові, що згущав

в щось майже присутнє та майже можливе

в відсутність моїх подихів

та неможливості відповісти на єдине її питання:

Саме сьогодні, коли всі інші святкують Різдво,
скільки ти ще пригадуєш з років твоєї смерті?

Istoria viitorului

o femeie străină merge pe strada mea
avansând alene mai mereu îi seduce
pe cei așteptați cu totul altundeva
îi strigă pe nume amintindu-le când s-au născut
ca și cum un asemenea amănunt
ar putea însemna ceva important
cât timp și așa totul pare a fi altfel
decât se dorește uneori

ea știe că unii dintre ei țin copaci înăuntru
în casele lor ca de sticlă
întrucât nu au voie să respire aerul
îmbibat cu alte izuri

pentru că nu vom izbuti să îmbătrânim cât ar trebui
le aude confidențele

și mai știe că de va pleca numaidecât
lor le va rămâne prea puțin timp pentru amintiri
îndeosebi aici unde în locul lor ar trebui să dăinuie
totuși altceva
ori poate că altcineva

cum ar fi spre exemplu
acei îngeri ce uneori se strecoară în case
fără nici o rușine că poartă doar niște colanți străvezii
și taioare de nuanța metalului ruginit
intră înăuntru precum lama cuțitului cât mai adânc

Історія майбутнього

чужа жінка йде моєю вулицею
рухаючись звільна щораз знаджує
тих котрих чекають десь зовсім інде
зве їх по імені нагадуючи їм коли вони народились
мовбито подібна дещиця
могла б значити щось ваговите
коли вже й так уже все здається іншим
чим жадається подеколи

вона знає що дехто з них тримає дерева всередині
в своїх домівках мов зі скла
через те що їм не дозволено дихати
просоченим іншими запахами повітрям

через те що не зможемо зістаріти наскільки треба б
чує їхні відвертості

та ще знає що якщо піде якраз зараз
їм залишиться надмір мало часу для спогадів
зокрема тут де замість них повинно б існувати
все ж щось інше
або може хтось інший

як приміром
ті ангели які деколи закрадаються в дома
не варуючись що одягнені тільки в якісь прозорі колготки
та майки відтінку заіржавілого металу
входять до середини наче лезо ножа все глибше

în inimi tot mai bolnave

mai apoi
când pleacă
asemenea străinei de pe strada mea
lasă în urma lor doar urme lucioase
ca de mercur scurs drept din oasele
celor ce rămân aici
doar pentru a transcrie visele altora
în nopțile de nesomn transmise în direct
pe cele mai felurite rețele de socializare

continuând totodată să posteze online
cele mai importante amănunte
din istoria viitorului așteptat
ca și cum totul s-ar fi întâmplat deja
ori se întâmplă tocmai acum
cu toate că ar fi trebuit să se fi petrecut
cu totul altcândva

poate că în acele ore când o femeie străină
mergea pe strada mea
și de-atunci nu s-a mai îndeplinit mai nimic
întrucât prezentul a rămas același
similar întotdeauna

в чим більш хворі серця

потім
коли віддаляються
мов чужинка з моєї вулиці
залишають за собою тільки якісь світлі сліди
буцім ртуть яка просотилася саме з кісток
тих котрі втримуються тут
тільки щоби переписати сни інших
безсонними ночами передані напрямець
на всяких соціальних мережах

продовжуючи заразом виставляти онлайн
визначальні подробиці
з історії чеканного майбутнього
мовби то трапилося вже все
або перепадає саме зараз
хоча повинно було статися
зовсім інколи

може саме тоді коли чужа жінка
линула моєю вулицею
і від тоді не скоїлося вже аніщо
через те що теперішність залишилася тією ж
ідентичною повсякчас

Între morminte cu oase multicolore

într-un târziu iar vin aici
dar la drept vorbind nu mai găsec pe nimeni
din cei porniți de dincolo de albastrul dizolvat
în cerul altui trecut
unde unde urmele mele
se pierd între locul în care nu mai sunt
și aria unde nu izbutesc să ajung
ca să pot să mă simt îndeajuns de singur
străin și destul de prezent

la fel ca acum
când privind ceva
ce se concretizează doar la apus
stau și aștept mult mai mult
decât ar putea dura orice amintire
când mă întreb totuși
dacă n-am ajuns mult prea departe
cât timp nimeni nu mai merge în urma mea
și nimeni nu știe dacă exist și eu unde
chiar și aici unde încep să pricep
faptul că toate astea
se datorează doar gândului ce mă poartă
departe de tot ce ar putea fi văzut
chiar și în treacăt
pe alte imagini și în alte zile
îndeosebi de cei care
înarmați doar cu niște feștile fluorescente
seară de seară încep

Між могилами з багатобарвними костями

доволі пізно знов приходжу сюди
але далєбі вже не знаходжу анікого
з тих котрі вирушили із-за синизни що розтала
в небі іншого минулого
десь де мої сліди
вгавають поміж місцем в яким вже не має мене
та плацом до якого не встигаю дійти
щоби могти вчувати себе вдосталь одиноким
стороннім та присутнім

як і зараз
коли розглядаючи щось
що матеріалізується тільки на заході
стою та жду чимраз довше
чим міг би тривати будь-який спогад
коли запитуюсь все ж
чи не дійшов надміру далеко
коли ніхто вже не слідує за мною
і ніхто й не знає чи існую і я ще десь
навіть і тут де починаю розуміти
той факт що усе це
зобов'язується тільки гадці яка впроваджує мене
все дальше від усього чого можна б ще бачити
навіть і мигцем
на інших зображеннях та іншими днями
осібно тими котрі
озброєні тільки якимись флуоресцентними каганцями
щовечора починають

să se îndepărteze tot mai tacticos
de violetul ploilor
pomenind depărtarea

îndeosebi în clipele în care
izbutesc să-mi amintesc
de cei ce obțin
mereu altă lumină
spre a putea privi până la margini
dincolo de care
începe lumea închipuirii lor
spații vaste
pline de morminte
ticsite cu oase multicolore
și ceva mult mai clar
decât tot ce nici n-ar trebui
să fie tocmai acolo

și nici aici
unde e mult mai mult loc
decât oriunde altundeva
unde vin doar ca să nu mai gădesc pe nimeni
din cei ce mi-ar aminti că exist undeva
chiar și azi
când rămân să privesc
acest loc pustiit
lipsit de margini clare
definite de lumini închipuite
de cei ajunși înaintea mea
tocmai aici
în acest necuprins
în prezentul etern

відходити якось звільна
від фіолетового нюансу дощів
нагадуючи віддаль

зокрема в ті моменти коли
мені удається нагадати
тих котрі дістають
завжди інше світло
щоби могли б дивитись аж до закраїн
за якими
започинає світ їхньої уяви
широчезні обшири
повні могил
переповнених різнобарвними кістками
та чимось більш яснішим
чим усе те що й не повинно би
витати саме там

та ані тут
де існує здебільш місця
чим деінде
де вчащаю тільки щоби не віднайти вже нікого
з тих котрі нагадали б мені що і я ще існую десь
навіть і сьогодні
коли залишаюся розглядувати
це спустіле місце
позбавлене явних країв
визначених світлом уявленим
тими котрі прийшли ще до мене
саме тут
в цю безкінечність
в довічну теперішність

Cadavre de copaci în sicrie de oase

încercând să nu-și lipsească prea mult timp
din propriul ei gând
exprimă cu glas tare
tot ce crede că va uita îndată

Își amintește că nu ar trebui să absenteze din nou
din mințile altora
în aceste zile în care lumina așternută pretutindeni
dăinuie cu aceeași intensitate deja de mii de ore
din clipa în care au fost sistate toate încercările
de a fărâmița umbre străine

chiar și în cvartalul ei unde au șters râul și braniștea
din apropierea casei sale
lăsându-i în schimb doar lăstari de fum și ceva transparent
curgând dinspre un orizont înspre altul

ca să nu afle nimeni că totul se petrece
concomitent cu iluzii în care o parte din cele văzute
diferă de tot ce se întâmplă în recentul concret

îndeosebi acum
când pricepe tot mai bine că
pigmentând totul cu ceva orbitor
albeața zidurilor dimprejur o apără de culorile luminii

pulsând mai ales în acele locuri
unde nu mai poate ajunge

Тіла дерев в трунах з кісток

силкуючись не бракувати надмір подовгу
з власної гадки
виражає вголос
все те що вважає що забуде вмить

поминає що не повинна би бракувати знов
з думок інших
цими днями коли розсіяне скрізь світло
триває на тій же інтенсивності вже тисячі часів
з миті в якій були заборонені всі замахы
розчавлювати чужі тіні

навіть і в її районі де вже витерли ріку та ліс
з-поблизу її дому
зоставляючи натомість тільки парості диму та щось прозоре
дзюрячи від одного обр'ю до іншого

щоби не дізнався ніхто що все діється
заразом з ілюзіями в яких частка баченого
різниться від всього того що діється в конкретній теперішності

окремо отепер
коли вона вловлює чим більш чіткіше той факт що
пігментуючи усе чимось осліплюючим
білість стін з-навкруги вбезпечує її від барв осяння

яке калатає осібно в тих місцях
куди вже не може дійти

ca să vadă cu totul altceva
canavale de sticlă
fețe ca de var și copaci adânciți în pământ
odihnindu-se în sicrie făcute din oase rezistente
pustrate cu praf fin de pietre și porțelan

de aceea rămâne aici
doar ca să nu fie găsită de nimeni
mai ales acum când își amintește de toți
dar nu mai știe care e propriul ei nume
întrucât lipsește prea mult timp
din propriul ei gând
absentează chiar și din mințile celorlalți
din iluzii petrecute concomitent
cu ceea ce vede

un om străin pătrunde în spațiul deschis
numit cosmos
la început el îngheață
iar mai apoi se risipește în cioburi tăioase
precum paiața de porțelan
chiar sub ochii ei
între pereții casei în care nu s-a mai întunecat
de mii de zile
unde încă mai aduc cadavre de copaci de mărimi umane
stârvuri în sicrie de oase fragede
albe precum varul dimprejurul ei

щоби бачити зовсім інше
скляні взірці
вапняні лики та дерева заглиблені в землі
опочиваючи в домовинах зі стійких кісток
припудрених порохом каменів та порцеляну

через те втримується отут
тільки щоби не знайшов її анікто
принаймні зараз коли нагадує всіх
але не знає власного іменні
через те що бракує надто довго
з власної думки
бракує навіть і в гадках інших
в ілюзіях які здійснюються водночас
з тим що можна вбачати

чужа людина проникає в відкритий простір
названий космос
на початку вона примерзає
а згодом сіється на гострі скалки
мов порцелянова лялька
саме на її очах
між мурами дому в яким не меркло
вже тисячі днів
куди ще приносять трупи дерев людської мірки
здохляків в деревищах з юних кісток
білих наче вапно навкруг неї

Întâmplător

nu ne știm dar uneori ne amintim același oraș
părăsit cu mulți ani în urmă
locul înspre care pornim
de pe maluri mereu diferite
tu – din portul ce-l imaginez altfel
decât îl vezi seară de seară
eu – din întunericul dintre ape
ce curg în direcții opuse
întocmai ca în visele tale
pline de imagini identice
cu cele din realitatea mea

de aici de unde plec pentru totdeauna
doar ca să pot să uit tot ce n-a fost niciodată
însă continui să închipui atât de intens
încât uneori am senzația
că încep să-mi amintesc cu lux de amănunte
ca și ceea ce privești când părăsești rada
sperând că ne vom întâlni
doar pentru a ne recunoaște undeva

crezând că vom străbate alte drumuri
încă inexistente dar destul de posibile
pe necuprinsul depărtărilor dintre noi
cărări ce ar putea duce spre ceva concret
unde ni s-ar îngădui să existăm alături
să nu știm cine suntem
ci doar uneori să ne amintim tot ce putea fi

Ненароком

ми на знаємось але іноді поминаємо те саме місто
покинете багато років тому
місце до якого відбуваемо
з повік інших побережь
ти – з порту якого я домислюю іншим
чим бачиш його щовечора
я – з морку з-поміж вод
які течуть в протилежні напрямки
наче в твоїх снах
повних відбить ідентичних
тим з моєї дійсності

відсіль звідки відходжу назавжди
тільки щоби зміг забути усе те що не було аніколи
але продовжую вірити аж так завзято
що іноді складається враження
що починаю згадувати аж до дрібниці
мов і те що розглядуеш коли покидаеш гавань
надіючись що стрінимось
тільки щоби упізнатися десь

кмітуючи що пройдемо іншими дорогами
ще неіснуючими але вдосталь можливими
в безмірі дистанцій з-поміж нас
стежі які могли б привести до чогось конкретного
де нам було б дозволено бути поруч
не знати ким ми є
та лишень зрідка згадувати усе те що могло бути

Întocmai ca în visele celor ce
într-o noapte oarecare ajung în același oraș

planează insesizabil prin cvartale existente
mai mult în mintea lor decât în spațiul vizibil
ce ar putea fi destul de verosimil
dacă aerul fumuriu
ar contura împrejurimile cu tonuri mult mai clare
decât cele din amintiri din care lipsim
și-n care nu ne știm
chiar dacă privim același trecător
ducând o imensă oglindă ce reflectă
tot întunericul nopții

tocmai acum când uiți o mare parte
din tot ce cândva părea deslușit
când privirea mea se scufundă în ceva
mult mai întunecat decât vidul dimprejur
izvorât parcă dinăuntrul umbrei
ce acum trece strada
părăsește visele noastre ca niște spații lăuntrice
intersectate tocmai în realitatea de neînchipuit
a acestui oraș
situat între două maluri de văpaie veșnică

мовби в снах тих котрі
абиякої ночі над'їжджають до того самого міста

витають непримітно в кварталах що існують
здебільш в їхніх мислях чим в очевидному дозвіллі
яке могло бути б доволі правдивим
якщо димне повітря
окреслило б околиці більш чіткішими тонами
чим отими зі спогадок з яких бракуємо
і в яких не знаємось
хоча й зріємо одного і того ж перехожого
що несе величезне дзеркало яке відбиває
всю темінь ночі

саме зараз коли забуваєш більшу частку
зі всього що колись-то здавалось безумовним
коли мій погляд заглиблюється в щось
більш темніше чим порожнеча з-навіл
яка стекла мабуть з осередку тіні
що зараз перетинає вулицю
покидає наші сни мов якісь внутрішні обшири
що перетинаються саме в негаданій реальності
цього міста
розташованого між двома маргінесами вічного вогню

Și dacă era Eliza?

seară de seară o femeie străină
mă vizitează la aceeași oră
sună la ușă și mă întreabă dacă nu o cunosc

nu doamnă
îi răspund gentil
chiar dacă nu știu cine sunteți
și chiar de vă întâlnesc regulat
până n-ați apărut săptămâna trecută
pentru prima dată în viața mea
jur că nu v-am văzut niciodată până atunci

Însă ea nu mă crede
nici când îi spun că nu sunt
cel care crede ea că sunt
și nici când o conving că altcineva e
cel cu care mă confundă
când insistă să-i spun
cine cred uneori că e ea
să-i spun orice
doar să se știe prezentă

... că nu-i așa dom' le?
nu-i așa că și eu trebuie să fiu cineva?

poate că ești Eliza
îi ofer o umbră de speranță și o invit înăuntru

А якщо то була Еліза?

щовечора чужа жінка
відвідує мене в той самий час
дзвонить у дверях та питає чи не пізнаю її

ні пані
відповідаю їй люб'язно
хоча й не знаю ким ви є
та хоча перестриваю вас регулярно
поки ви не з'явилися минулого тижня
уперш в моїм житті
клянусь що не бачив вас аніколи доти

але вона не ввіряє мені
ані тоді коли кажу їй що я не є
тим котрим вважає вона що я є
та ані коли завіряю її що хтось інший є
тим з ким вона мене плутає
коли наполягає щоби я їй сказав
ким гадаю іноді що вона є
щоби вимовив будь-що
тільки щоби зналась присутньою

... бо чи не так пане?
чи не так що і я повинна бути б кимсь?

може що ти Еліза
дарую їй тінь надії та зазиваю досередини

pentru prima dată de când apăruse aici

și dacă nu sunt cea care presupui
că-ți amintești că era tocmai așa
cum continui să crezi că era?

sigur cedez
sigur că s-ar putea să nu am dreptate
însă cât timp ești aici
nu cred că pot să-mi închipui
tot ce privesc deja
indiferent de statutul tău social
de situație materială
vârstă înălțime greutate talie
și alte cele

și dacă nu sunt Eliza
crezi că aș putea să fiu altcineva?

tot ce se poate doamnă!
tot ce se poate
și chiar și ce nu se poate închipui
în anumite circumstanțe
cum ar fi chiar și ceea ce
face parte din realitatea mea
faptul că nu am apă de mai bine de-un an
și nici cer nu mai am undeva deasupra
iar tu vii aici și mă întrebi cine ești
mai ales mereu la aceeași oră
când respir doar pentru că învăț
să degresez albastrul țâșnind din adâncuri
acest abstract ce devine ceva clar
și aproape palpabil

уперш від коли з'явилася тут

а якщо я не та ким ти підозрюєш
що пригадуєш що була саме такою
якою продовжуєш вірити що була?

безперечно здаюсь
безсумнівно що можна б щоб я не мав рації
але коли ти тут
не гадаю що міг би вигадувати
все те на що вже дивлюсь
незалежно від твого соціального статусу
матеріального стану
віку зросту ваги талії
та друге інше

а якщо я не Еліза
вважаєш що могла бути б кимсь іншим?

все що завгодно пані!
все що можна
та навіть і не можна прозирнути
при усяких обставинах
мов і при тій яка
приналежить моїй реальності
той факт що в мене не має води вже більш чим рік
та ані неба нема десь зверху
а ти приходиш сюди та питаєш мене ким ти є
зокрема завжди в одній і тій же порі доби
коли дихаю тільки щоби вивчив
деградувати синизну що спалахує з глибин
це абстрагування що стає чимось безсумнівним
та майже вловимим

mă menține viu
pricepi?

poate că pricep
se confesează
și-mi promite că va reveni și mâine
dacă îmi voi închipui tot ce se poate aminti
până când nu voi afla cine e ea
și cine e cel care bănuiește uneori că aș putea să fiu eu
zi de zi
la 18:08
când o invit înăuntru
presimțind că e tocmai Eliza

притримує мене живим
розумієш?

може що й тямлю
зізнається
та обіцяє що повернеться ще й завтра
якщо я примислю усе те що можна б згадати
допоки не визнаю ким є вона
та ким є той котрого підозріває що міг би бути мною
щодня
в 18:08
коли зазиваю її досередини
передчуваючи що вона є саме Елізою

De-a lungul întregii mele vieți ea avea mereu aceeași vârstă

am fost condamnat să tac toată viața
cât mă aflam între pereții propriei case

de la vârsta de zece ani
de când apăruse Lara
păpușa de plastic găsită în beci
dezgropată spălată și adusă înăuntru
o siluetă de mărimi naturale
iar dacă ar fi să descriu expresia feței
ochii de un albastru ca de safir
ori poate chiar de safir
părul aproape mătăsos
sau chiar din mătase naturală
nimeni nu i-ar fi dat mai mult de 30 de ani

cum se mai simte mama ta?
mă întrebau vecinii când o uitam pe Lara aproape de geam
ca de obicei...
răspundeam fără să las nici o urmă de bănuială
cum că totul ar fi fost altfel decât era în realitate
cum că totul ar fi fost totuși cumva

aseară am pozat-o pe soția ta
mi-a mărturisit un prieten exact în ziua în care
împlinisem 29 de ani
era în spatele perdelelor
și era atât de frumoasă de parcă ar fi fost o păpușă

Вдовж всього мого життя в неї був той самий вік

мене було засуджено щоби я мовчав ціле моє життя
скільки перебував між стінами власного дому

ще від десять років
від коли з'явилася Лара
пластмасова лялька знайдена в підвалі
викопана вимита та занесена усередину
силует природних розмірів
а коли б описати вираз обличчя
очі наче сапфірної синизни
або може що й сапфірної
майже шовкове волосся
або може що й з натурального шовку
ніхто не дав би їй біль чим 30 років

як почувається твоя мати?
питали сусіди коли я забував Лару біля вікна
як завше...
відповідав я без тіні вагання
мов усе було б інакше чим було в дійсності
мов усе було б все ж якось-то

вчора під вечір я сфотографував твою дружину
зізнався мені один з друзів якраз в той день коли
мені виповнилося 29 років
вона стояла за навіскою
і була такою красивою мов якась лялька

forme perfect simetrice...
bine! bine! l-am întrerupt
Lara e altfel decât crezi tu că e
și pe deasupra chiar și pe mine mă face să cred că uneori
ar trebui să fiu cu totul altcineva

... și totuși
mi-a zis o cunoscută când trecusem de 60
dacă nu mă înșală memoria
eu cred că fiica ta are ceva din trăsăturile
mamei tale

бездоганно симетричні форми...
добре! добре! перервав його я
Лара є іншою чим кмітиш ти що вона є
та до того ж ще й мене змушує вірити що подеколи
я повинен би бути зовсім іншим

... та все ж
сказала мені одна зі знайомих коли мені минуло 60
якщо мене не обманює пам'ять
гадаю що в твоєї дочки є дещо з рис
твоєї матері

Murii

în anii în care nu mai aveam timp
pentru altceva
nu știam că tot ce părea important
avea sens doar pentru noi
și doar înăuntru
îndeajuns de aproape de aceste ziduri
pe care le întăream tot mai mult de fiecare dată
când reveneam din depărtări tot mai străine
din acel necunoscut unde tot ce se pierdea
se descompunea în ceva ce rămânea uitat
pentru totdeauna

pe timp de noapte mai ales
pe când ascunși între pereții
ridicați până la nivelul zborului
nici nu bănuiam
că progresiv cu întărirea întunericului
asemenea demarcațiilor pale între cele văzute
și cele ce aproape că nici nu se mai puteau visa
murii se adânceau tot mai mult
ca și cum pretutindeni
mai mereu ar fi dăinuit întru totul altceva
ca și cum în orele beznei
ceva ca pământul ori poate chiar pământul
ar fi rodit înăuntrul nostru
în inimă
ba chiar ar fi încolțit și mai adânc
îndeosebi în acele seri în care uneori zidurile

Мури

роками коли в нас вже не лишалося часу
для чогось іншого
ми не знали що все те що ввижалось головним
мало значення тільки для нас
та тільки всередині
вдосталь близько до цих стін
яких ми закріпляли чимраз більше щоразу
коли повертались зі все більш чужих далей
з тієї непізнаності де все що губилось
розчинювалось на щось що зоставалось забутим
назавжди

ніччю зокрема
коли приховані між мурами
піднятими аж до рівня польоту
ми й не підозрівали
що нараз зі зміцненням темряви
подібно блідим руболам всього баченого
та того що навіть не можна було ані снити
стіни поглиблювались чимраз більше
буцімто поспіль
повік владичило б щось зовсім інше
мовбито часами морку
щось наче земля або може земля
зароджувалось всередині нас
в серці
ба навіть кільчилось ще глибше
зокрема тими вечорами коли стіни

Începeau să pocnească
se coșcoveau și se risipeau
de parcă înăuntru
n-ar fi fost locuit nimeni și niciodată

alte ziduri treptat începeau să crească
aproape de margini
de jur-împrejur
acele forme dense care spre a putea fi văzute
mai întâi trebuiau închipuite
schițate în treacăt
crezute cu toată tăria că ar fi putut să existe
pereți transparenti
dar destul de durabili și extrem de necesari
îndeosebi în orele beznei
când revenind din depărtări tot mai străine
știam că privirile noastre se întunecau îndeajuns
ori poate chiar și mai mult decât sticla dimprejurul nostru
când nu mai aveam ce visa
și nu mai puteam fi văzuți de afară

починали трощитись
облуплювались та розпадались
мовбито всередині
не мешкав б ніхто й ніколи

інші пристінки поволі починали виростати
поблизу закраїн
навколо
ті щільні форми яких щоби побачити
насамперед треба було уявити
накреслити похапцем
вірити щомога що вони могли б існувати
прозорі стіни
але досить кріпкі та дуже потрібні
принаймні годинами темряви
коли повертаючись з чужих віддалей
ми знали що наші погляди темніли вдосталь
або може що й більше чим скло з-навіл нас
коли в нас вже не було чого снити
і нас вже не можна було бачити ззовні

Epidemia

mă trezisem după treizeci de ani
când sloiul de gheață în care fusesem prins
se topise
nu pricepeam unde eram
și nu știam dacă mai eram cineva
în acest gol în care totul părea încurcat
rătătit
mai ales absențele
a tot ce nu răzbeam să mai aduc aminte
ca și cum ceva subit
în anul pandemiei
ar fi strămutat tot ce cândva era viu
undeva în noianul eternului digital
de parcă nimeni n-ar fi știut că în curând
nicăieri nu va mai fi nimic
îndeosebi în acest prezent
când totul rămânea estompat și nemișcat
aproape tot din tot ce cândva însemna ceva
chiar și-n acest loc eliberat de pământ inutil
unde viața părea doar un joc de prisos
cât timp ceva se petrecea altfel
decât ar fi trebuit să fie în cazul în care
aici ar mai fi rămas totuși cineva
oricine
chiar și după treizeci de ani de absență
ani în care ceva s-a schimbat
în cu totul altceva
în aceste boiuri de arbori

Епідемія

я прокинувся після тридцять років
коли крига льоду в якій я зав'яз
розтопилась
я не тямив де знаходився
та не знав чи ще був кимсь-то
в цій порожняві в якій все ввижалось поплутаним
повсюдно
осібно відсутності
всього чого я не міг вже згадати
мовби то щось нагальне
в рік пандемії
пересилило би все що колись-то було живим
десь в безмір цифрової вічності
буцімто ніхто так і не знав б що незабаром
ніде вже не буде анічого
зокрема в цій теперішності
коли все залишалось нечітким та нерухливим
майже все зі всього того що колись-то зазначало щось
навіть і в цій місці визволенім від залишньої землі
де життя здавалося лишень зайвою грою
коли щось відбувалось інакше
чим слідувало би бути в тім випадку в яким
тут ще міг втриматися все ж ще хтось
будь-хто
навіть і після тридцяти років браку
роки в яких дещо змінилось
в щось зовсім інше
в ці контури дерев

calchiați după forme de calcar
înălțat acolo unde uneori
vedeam cum din nisip cenușiu
ieșeau umbre de oameni
or chiar oameni
ce nu mai aveau nici un nume
în aceste vremuri din urmă
amintind cât se poate de bine
întocmai sorgintea vieții de apoi
se iveau pretutindeni
asemenea hologramelor
proiectate de mii de servere
găsite în clădiri părăsite
funcționând încă și azi
când nu mai era nimeni niciunde
căci ceea ce cândva se numea existență
în prezent fusese transpus în totalitate
în lumea online
în această virtualitate ce persista doar aici
între aceste sticle interconectate
precum sloiuri de gheață
ce se topeau abia acum
după treizeci de ani
de la anul epidemiei

креслені за формою вапняку
що злинав там де іноді
я бачив як з сірого піску
вилазили тіні людей
або й люди
в котрих вже не було ніякого імені
в ці прикінцеві години
нагадуючи з точністю
живець тогосвітнього життя
з'являлись повсюдно
подібно голограмам
проектованим тисячами серверів
знайдених в закинутих будівлях
працюючи ще й сьогодні
коли вже не було нікого аніде
бо те що колись-то іменувалося існуванням
зараз було перенесено доценту
в онлайн-світ
в цю віртуальність яка зберігалась лишень тут
між цим з'єднаним між собою склом
наче припаї льоду
що розтоплювались тільки тепер
після тридцять років
від року епідемії

Destinația

ca să treceți dincolo
trebuie să așteptați mai mult decât trebuie
chiar și o noapte întregă
întrucât uneori
în puterea întunericului
totul devine mult mai greu decât pare a fi
în lucoarea de-acum
de culoarea pământului
în această gară în care nu mai oprește
nici un tren
pentru că de aici până la prima așezare
e o cale mult mai lungă decât de aici
până la următoarea gară
unde chiar și acum
când noi stăm și vorbim aproape orice
chiar și despre voci ce pot fi auzite
ei așteptând acolo
își amintesc doar acel trecut
pe care-l cred mai mereu prezent
ca și cum s-ar feri să-și irosească timpul
necesar așteptării
a tot ce va fi întru totul altfel
decât speră ei că va fi
îndeosebi în acele nopți
când nici n-ar trebui să mai fie acolo
ci aici
în această haltă în care
dacă vreți să pricepeți unde sunteți

Місце призначення

щоби перейти туди
вам треба б чекати більше чим треба б
нехай і цілу ніч
через те що деколи
в глибах тьми
все стає більш важким чим здається що є
в теперішнім світлі
кольору землі
на цім вокзалі де не затамовує вже
жодний потяг
через те що відсіль аж до першої містини
пролягає довша дорога чим відси
до наступного вокзалу
де навіть і зараз
коли ми стоїмо та говоримо майже абищо
навіть і про голоси яких можна почути
вони чекаючи там
нагадують мені тільки те минуле
якого вважають повік теперішністю
наче боялися б витратити час
доконечний чеканню
всього що буде зовсім інакше
чим мріють вони що буде
осібно тими ночами
коли їм і не слідувало би бути там
а тут
на цій зупинці де
якщо хочете зрозуміти де ви є

trebuie să vă localizați
cu ajutorul telefonului
și abia apoi o să puteți trece dincolo
când veți fi convins de faptul
că acum sunteți doar aici
sub aceste ploii
ce nu ating niciodată pământul
ci se evaporă
unde deasupra acestei clădiri
fără acoperiș
chiar și acum
pe timp de noapte
în această beznă în care totul
ajunge mult mai greu decât e în realitate
ori în cealaltă gară
de unde chiar și pe jos
se poate ajunge
până la cea mai apropiată așezare
mai precis
tocmai dincolo

ви повинні віднайти себе
за допомогою телефону
і тільки згодом зможете перейти потойбіч
коли переконаєтесь
що зараз знаходитесь тільки тут
під цими дощами
які не торкають ніколи землі
а випаровуються
десь над цією будовою
без даху
навіть і зараз
ніччю
в цій темряві в якій все
стає більш важким чим є в дійсності
або в іншій станції
звідкіля навіть і пішки
можна дійти
до ближньої місцевості
точніше
саме потойбіч

Ezitări

acceptând cele întâmplare
cei care nu pricep totul
cred orice
caută să dea sens celor văzute
ca și cum de părerea lor ar depinde
tot ce orișicum rămâne mai mereu altfel
decât își doresc ei să fie
pentru că nimic nu e tocmai așa
cum se crede uneori că e
pentru că întotdeauna
se întâmplă cu totul altceva
decât ceea ce se presupune
și se vrea
mai ales când se omite
adevărul incontestabil
faptul că fiecare are dreptul
să greșească
să accepte că altceva e la fel de corect
și concret
ca și ceea ce nu se va lămuri niciodată

convinge-te că tot ce faci acum
se va putea aminti întotdeauna
chiar și în anii timpului oprit
când existența ta
încă se va mai putea numi viață

Вагання

прийнявши те що відбулось
ті що не розуміють все
вірять будь-що
силкуються уділити смислу всьому баченому
мовбито від їхньої мислі залежало б
все те що абияк залишається завжди іншим
чим жадають вони щоби було
через те що не є саме таким
яким віриться деколи що є
через те що завжди
відбувається щось зовсім інше
чим усе те що припускається
та бажається
зокрема коли уникають
незаперечну правду
той факт що кожний має право
на помилку
прийняти що щось інше є таким же поправним
та конкретним
як і те що не з'ясується аніколи

переконайся в тім що все те чим займаєшся зараз
можна буде згадати завжди
навіть і роками зупиненого часу
коли твоє існування
ще можна буде наректи життям

căci vei avea destul de mult aer
pentru a respira
pentru a povesti tot ce simți acum
când te oprești pentru o clipă
și te gândești că tu ești cel care
se convinge că va rămâne același
când va accepta cele săvârșite
și va crede doar în ceea ce a fost deja

ei se întorc mai mereu
cu totul altundeva
ignoră drumuri tot mai pustii
ce nu mai duc poate niciunde
chiar dacă tu presupui că tocmai aici
poate chiar și acum
s-ar mai putea întâmpla totuși ceva
destul de plauzibil
în ciuda ezițarilor evidente
de a schimba tot ce pare a nu mai avea
nici o importanță
întrucât nu se pricepe în totalitate
și nu se acceptă că ar putea aparține
amintirii comune
timpului tău petrecut deja
viitorului lor
repetându-ți trecutul

бо ж в тебе буде вдосталь повітря
для подихів
для розповіді всього що учуваєш оттепер
коли зупиняєшся лишень на мить
та вважаєш що ти є тим який
переконується що залишиться тим же
коли прийме все що скінчилось
та віритиме тільки в те що вже відбулось

вони повік повертаються
десь зовсім інде
нехтують пусті дороги
які не ведуть вже мабуть ніде
хоча ти підозрюєш що саме тут
може ще й зараз
могло б трапитись все ж
щось доволі достовірне
не вбачаючи явні вагання
змінити усе те що здається що не має вже
жодного значення
через те що не розуміється повністю
та не приймається що могло б приналежати
загальній згадці
твоєму уже пройденому часу
їхньому майбутньому
повторюючи твоє минуле

Intuind sfârșitul

e acea părere bizară
de a nu desluși unde ești
în acest oraș ce diferă de cel din amintirile tale
pe aceste străzi părăsite
între ziduri matlasate cu iarbă
unde cândva se afla magazinul central
iar acum nu mai e mai nimic prin preajmă
și nimeni nu-ți zice că ești altcineva
când te apropii de rezerve de aer
închegat în ceva alb și aparent tangibil
când aproape că uiți cine ești
în acest interior în care nu se mai mișcă mai nimic
cu excepția umbrei tale
întrucât aici nu mai există nici măcar prezent
mai ales când dorești să te afli cu totul altundeva
însă știi că nu te poți separa
de propria ființă
ca să poți să te vezi dintr-o altă apropiere
ca dintr-un alt timp
trăit anterior
ca ceva ce nu se mai poate aminti
oricât de clar n-ar părea totul
și oricât de mult n-ai avea senzația
că tot ce s-a întâmplat a fost întâmplător
iar acum când vezi cum spațiul
presupus a mai exista
chiar și dincolo de cele prezumtive
se scurge tocmai înăuntrul acestui magazin

Завбачаючи кончину

це ж саме те дивовижне враження
не вловлювати вже де знаходишся
в цім місті яке різниться від того з твоїх спогадів
на цих закинутих вулицях
між мурами оббитими травною
де колись-то знаходився універмаг
а зараз вже не має нічого обік
та ніхто вже не каже тобі що ти уже інший
коли приближаєшся до припасів повітря
згуслого в щось біле та майже відчутне на дотик
коли майже забуваєш хто ти є
в цім інтер'єрі де не рухається вже ніщо
за винятком твоєї тіні
через те що вже не має навіть ані теперішності
зокрема коли жадаєш знаходитися деінде
але знаєш що не можеш відійти
від власного нутра
аби бачити себе з іншої близькості
наче з іншого часу
прожитого раніше
наче щось що вже не можна здумати
яким би виразним не здавалося б все
та як сильно тобі б не ввижалось
що все те що нагодилось було випадковим
а зараз коли бачиш як простір
допустимий що міг би ще існувати
навіть і за всім тим що здається імовірним
затікає саме усередину цього магазину

simți vântul întorcând mirosul respirației tale
ca ceva străin
precum izul cenușii subterane
evocând focul din seara în care
cerul sângera o săptămâna întreagă
în acele clipe când se sfârșea timpul celorlalți
iar tu începeai să te simți altcineva
doar un străin ce nu mai știa aproape nimic
uita totul și mai mereu avea senzația
că tot ce s-a întâmplat nu era întâmplător
cât timp chiar și acest prezent s-a petrecut deja
în acest oraș ce diferă tot mai mult
de cel din amintirile tale
acum când te apropii de peretele magazinului
și nu mai știi dacă ești tu cel care încă mai crede
că e tocmai aici
în absența aparențelor din preajma ta
închipuite de oricine altcineva
de cei ce ar fi putut exista încă și azi
dacă n-ai fi anticipat tocmai acest sfârșit

в відчуваєш вітер повертаючи запах твоїх подихів
наче щось чужинське
наче повів підземного попелу
нагадуючи пломінь того вечора в яким
небо кровило аж цілий тиждень
в ті миті коли кінчався час других
а ти починав відчуватися кимось іншим
чужаком який не знав майже нічого
забував усе та завше мав те враження
що все що відбувалось не було ненавмисним
оскільки і ця теперішність уже здійснилась
в цім місті що відрізняється чимраз більше
від того з твоїх пригадок
зараз коли приближаєшся до муру магазину
та вже не знаєш чи ти є тим котрий вже не вірить
що витає саме тут
в відсутність появ з-поблизу тебе
вигаданих будь-ким іншим
тими котрі могли існувати ще й нині
коли ти не завбачив б саме цей кінець

Cuprins

Rugăciune către pietre	4
Ritualul vanității	8
Bărci cu sicrie	12
Jurnalul din far	18
Țărmlul dintre râuri	28
Muzeul Antipa	36
Spațiul trecutului interminabil	46
Tunelul cu fluturi	52
Veritabila veracitate	62
Toți cei care ar fi putut exista	74
Cea care n-a existat niciodată	80
În rariști din Râșnov	86
Mic tratat de geografie geometrică	96
Jurnal autumnal	102
Interstiții	170
Depărtări fără orizonturi	174
Identitatea decedatei	178
Câteva diorame din alte dimensiuni	184
Între granițele genunii	192
Ultimul sfârșit	198
Tărâmul dintre două stele	202
Crăciunul celorlalți	206
Istoria viitorului	210
Între morminte cu oase multicolore	214
Cadavre de copaci în sicrie de oase	218
Întâmplător	222

Зміст

5	Молитва до каменів
9	Ритуал марноти
13	Човни з трунами
19	Денник з маяка
29	Берег з-між рік
37	Музей Антипа
47	Привілля протяжного минулого
53	Тунель з метеликами
63	Справжня дійсність
75	Усі ті які могли існувати
81	Та яка не існувала аніколи
87	В борах з Решнова
97	Посібник по геометричній географії
103	Осінній щоденник
171	Просвіти
175	Віддалі без горизонтів
179	Ідентичність померлої
185	Декілька діорам з інших вимірів
193	Між межами безодні
199	Останній кінець
203	Простір з-між двох зірок
207	Різдво інших
211	Історія майбутнього
215	Між могилами з багатобарвними костями
219	Тіла дерев в трунах з кісток
223	Ненароком

Și dacă era Eliza	226
De-a lungul întregii mele vieți...	232
Murii	236
Epidemia	240
Destinația	244
Ezități	248
Intuind sfârșitul	252

227	А якщо то була Еліза?
233	Вдовж всього мого життя...
237	Мури
241	Епідемія
245	Місце призначення
249	Вагання
253	Завбачаючи кончину

Nicolae
Cornescian

Микола
Корнищан